

Revista Liceului Teoretic „Ion Neculce” Târgu Frumos

Numărul 6

August 2021

Cuprins

Despre performeri și performanță. Despre colegul nostru, domnul profesor Florin Cojoc.....	3
Școala, castelul cunoștințelor.....	4
Profesorul – îndrumător către succes.....	4
Credem în oameni, credem în educație	5
Nu judeca o carte după copertă... ..	6
Introspecții lirice.....	7
Ce este adevărul?	8
File de istorie 2020.....	10
Patru mari scriitori inspirați de epidemii	18
Qu'est-ce que signifie la Francophonie?	19
Trenul Morții	20
Ecuția matricială	22
Diamantul negru.....	26
Sarea și spiritul	27
„Doamna Șarpe”	28
Crezi că știi ceva despre ciocolată?	28
L'école dans une ville verte du futur	30
Gânduri la final de liceu... ..	32
Percepția elevilor privind integrarea copiilor cu cerințe educative speciale.....	40

Despre performeri și performanță. Despre colegul nostru, domnul profesor Florin Cojoc

Prof. dr. Sergiu-Constantin Enea
Directorul Liceului Teoretic „Ion Neculce” Târgu Frumos

Ne face o deosebită plăcere să scriem în acest număr despre colegul nostru, profesorul de educație fizică și sport, domnul Florin Cojoc. Chiar dacă o prezență meteorică în anul școlar trecut, 2020-2021, și colegul nostru s-a remarcat printr-o modestie nemeritată, considerăm că trebuie să semnalăm și să caracterizăm în câteva cuvinte activitatea de excepție pe care domnia sa a avut-o în domeniul atletismului parolimpic.

Din lunga listă de participări la diverse concursuri și distincții, selectăm cu greu câteva, spre a fi exemple de muncă și dăruire.

Palmares și participări la competiții:

- Jocurile Paralimpice Londra, 2012;
- Jocurile Paralimpice Rio de Janeiro, 2016;
- Campionatul Mondial de Atletism - Noua Zeelandă, 2011;
- Campionatul Mondial de Atletism - Marea Britanie (Londra), 2017;
- Jocurile Mondiale Soci (Rusia), 2015;
- Campionate Europene: Olanda (2012), Țara Galilor (2014), Italia (2016), Germania (2018).

Distincții onorifice și premii:

- Maestru Emerit al Sportului;
- Medalia de Aur și titlul de Campion European – Stadskanaal, Olanda, 2012;
- Medalia de Argint și Bronz la Jocurile Mondiale de la Soci (Rusia), 2015;
- Multiplu medaliat la diferite Grand-Prix-uri Internaționale dintre 2010-2018;
- Multiplu Campion Național în probele de săritură în lungime și săritură în înălțime, 1998-2018;
- Recordman național în probele de săritură în lungime și săritură în înălțime;
- Portdrapelul României la Campionatele Mondiale și Europene de Atletism;
- Primul atlet român calificat la Jocurile Paralimpice;
- Gala Sportului Ieșean – premiat în numeroase rânduri;
- Invitat de Onoare alături de Echipa Paralimpică la ceremonia acordării Înaltului Patronaj al Alteței Sale Regale Principele Radu Comitetului Național Paraolimpic din România;
- Titlul de *Cetățean de Onoare* al Comunei Panaci, județul Suceava.

Dincolo de cuvinte, în fața unor astfel de performanțe izvorâte dintr-o muncă sisifică, nu ne rămâne decât să ne înclinăm și să spunem: RESPECT!

Școala, castelul cunoștințelor

*Raluca Ciutea, clasa a VI-a
Profesor îndrumător: Gabriela Popa*

Un loc magic, plin de informații, de jocuri, de povești și de amintiri pe care cu drag le vei vedea în albumul plin de momente dragi. Aceasta este școala. O oră plină de gânduri năstrușnice, dar numai la învățătură nu e mintea...

S-a sunat, afară copiii își golesc mintea și toate cunoștințele pe care profesorul cu greu le-a întipărit în mintea tuturor, acum fug undeva pe o câmpie. Totuși, în clasă este liniște, se aude doar penița stiloului cum scrie. Tabla întunecată te așteaptă să mergi la ea, să desenezi, să greșești și poate la final să îi dai de cap exercițiului. Vocea caldă și prietenoasă a dascălului spune povești și lecții, de parcă ar fi un cântec de alin. Ei ne întâmpină din prima zi de școală, de la poarta castelului cunoștințelor, salutându-ne cu drag. Toți elevii sunt speriați de poteca viitorului încălțit, dar profesorii îl sprijină și îi îndrumă să fie niște oameni care vor fi respectați în această lume și să facă toate lucrurile cu pasiune.

E frumos să fii școlar, câte povești citești, câte poezii înveți, dar cel mai minunat e atunci când mergi acasă, după o zi lungă de școală. Temele trebuie făcute, nu contează că sunt grele sau ușoare. Lecțiile, învățate cum trebuie, căci testul nu te va ierta cu scuza că ieri te-ai jucat afară.

Să înveți e ca o putere magică care, în viața de zi cu zi, te ajută și te face să realizezi că educația este un prim prag în dezvoltarea ta ca om. Școala va fi mereu un templu sacru unde cunoștințele te iau de mână și te poartă peste tot!

Profesorul – îndrumător către succes

*Andrei-Liviu Grosu, clasa a XI-a C
Profesor îndrumător: Marfa Parfimon*

Adesea mă întrebam cine este meșterul care a reușit să mă sculpeze cu atenție și migală până acum, iar eu să ies în societate un om educat, un om responsabil, cu mintea bogată în cunoștințe. Ei bine, cu toate că nu sunt șlefuit complet și cred că asta nu se va întâmpla vreodată, deoarece cunoștințele și inteligența nu au o limită, meșterul meu continuă să lucreze la mine, iar, cu ajutorul voinței mele de a performa, are rezultate vizibile și, desigur, bune.

Am ales să numesc „meșteri” pe cei care au participat la educația mea, atât părinții mei, cât și profesorii cu care m-am ales de-a lungul anilor, și, spre surprinderea mea, aș putea spune ca am avut noroc la asta, mereu fiind profesori pe placul meu.

Deschid subiectul și pun accentul pe profesori pentru că nu aș putea spune că doar unul este modelul meu, că doar unul m-a încântat și m-a făcut să iubesc materia sa. Toți au făcut-o în diferite moduri, complexe sau rafinate. De la fiecare profesor am cules câte ceva, am reușit să țin pasul cu toate obligațiile mele de elev și fără a fi motivat de la spate, referindu-mă atât la teme, cât și la comportamentul meu, performând în acestea și datorită dascălilor. Atât de la doamna învățătoare, care m-a învățat foarte multe lucruri, de la care am preluat extrem de multă bunătate și afecțiune, cât și de la domnii profesori din gimnaziu, puțin mai serioși și mai diverși, de la care am luat motivația, profesionalismul, dorința continuă de performare ș.a.m.d. La liceu, ei bine, acestea continuă să mi se dezvolte și mai mult, să prind rădăcini în deciziile mele, asumarea și multe alte aspecte. Până și acei profesori cu o severitate cunoscută de-a lungul timpului, au reușit să mă contureze la nivel școlar, astfel încât am avut rezultate foarte bune.

Profesorul nu predă doar materia de studiu, ci prin simpla sa prezență la clasă, acesta le predă elevilor modelul corect, care trebuie urmat.

Credem în oameni, credem în educație

Beatrice Witowski, clasa a XII-a D2
Profesor îndrumător: Larisa Fodor

Educația reprezintă motivul pentru care copilul se comportă frumos în societate, pentru care își dovedește inteligența și pentru care a reușit să aibă un viitor de succes sau de invidiat pentru ceilalți. Aceasta poate fi primită atât de la părinți, care pun baza instruindu-i, sau oferindu-le „cei șapte ani de acasă”, pentru ca ulterior copiii să fie preluați de profesori și pregătiți pentru viața despre care toți auzim că „este grea” sau „nu este așa cum pare”.

Sunt de părere că un rol esențial în educația unui copil îl au profesorii, care își dedică viața pentru a face oameni din noi. Aceștia au studiat pentru ca noi să putem studia. Au fost educați pentru a ne educa pe noi.

În primul rând, susțin afirmația cu privire la faptul că profesorii au un rol esențial în formarea tinerilor, pentru că, în ciuda materiei pe care aceștia o predau la oră, își fac timp pentru a povesti din experiența personală și elev, doar pentru ca noi să putem înțelege importanța școlii.

Un profesor este admirat atunci când nu se limitează la programa pe care trebuie s-o parcurgem, conform datei, ci din contră, alege să se deschidă în fața elevilor, motivându-i astfel să învețe cu plăcere. Respectul elevilor față de profesor, trebuie câștigat și nu venit din frica elevilor care nu au reușit să învețe pentru a doua zi, și care după ce primesc o notă mică, învață constant doar pentru a nu-și strica de tot mediile. Materia învățată doar pentru nota este uitată la scurt timp după evaluare.

Astfel comunicarea, exact ca în oricare alt tip de relație interpersonală, este cheia care duce la respect reciproc și la admirația elevilor față de profesori.

În altă ordine de idei, profesorul este un al doilea „inițiator” în cariera unui elev, deoarece acesta trebuie să descopere ce-i place să facă, la ce se pricepe mai bine să facă și cum să își folosească punctele tari pentru a reuși în viață într-un mod cât mai strălucit.

Din clasa a V-a, momentul în care copiii fac pentru prima dată contact cu profesorii și trec de la calificative la note, încrederea în ceilalți, cât și în propria persoană, este foarte șubredă. Dacă la școală singurele aspecte scoase în evidență sunt defectele sau ce nu știe un copil să facă, posibilitatea este foarte mare ca acesta fie să învețe doar de frica notelor, rămânând ascuns în umbră, fie să nu învețe deloc pentru că ceilalți deja au o părere proastă despre el. Ei bine, atunci când un profesor explică cu grijă și blândețe greșelile pe care le face discipolul, teama de a învăța și de a răspunde la oră dispare.

Totul ține de dascăl și de ce fel de relație vrea acesta să întretină cu elevii săi. Când ești tratat într-un mod plăcut, tratezi și tu la fel, la rândul tău.

Un profesor trebuie să le explice că cele mai importante calități ale unei persoane sunt încrederea în ceilalți, încrederea de sine, aprecierea pentru cei din jur, nu doar pentru propria persoană, sinceritatea și, mai ales, comunicarea. Ești o persoană plăcută atunci când prezinți aceste calități în societate. Acestea pot fi învățate doar de la „inițiatori”, profesorii sau părinții.

Prin urmare, închei prin a spune că profesorul are un rol esențial în formarea tinerilor, întrucât acesta însuși este un model pe care elevii îl urmează datorită experienței pe care o are. Profesorul este reprezentantul educației, iar acest fapt este demonstrat prin meseria pe care o practică.

Nu judeca o carte după copertă...

*Gabriela Bucătaru, clasa a IX-a F
Profesor îndrumător: Laura Grama*

Încă nu știu dacă sunt sau nu împătimită de lectură, dar pot spune că îmi place să mă bucur de coperta volumului, să savurez fiecare pagină, să analizez stilul de scriere al autorului și să intru cu totul în lumea personajelor pentru a căuta să le înțeleg cât mai bine acțiunile.

Totuși, a savura o carte ia timp, așa încât ajung, de cele mai multe ori, să petrec cel puțin trei săptămâni citind un volum, chiar dacă are un număr redus de pagini. Așa simt că pot rămâne în lumea personajelor pentru mai multă vreme.

De-a lungul ultimilor ani de școală am avut ocazia să mă bucur de cărți fascinante, printre care „Bucuria vieții” și „Agonie și extaz”, de Irving Stone. În paginile acestora, autorul aduce la lumină viața a doi mari artiști: Vincent Van Gogh și Michelangelo Buonarroti. Cei doi reprezintă exemple de oameni care și-au închinat viața artei, chiar dacă aceasta, adesea, le aducea numai suferință. Irving Stone este unul dintre scriitorii mei favoriți, căci, prin operele sale, nu face cunoscute doar biografiile unor personalități, ci asaltează cititorul, în cel mai surprinzător și plăcut mod, cu tot felul de detalii despre epoca și țările unde și-au dus traiul acești oameni. Astfel, lecturând volumele sale, ajungi să afli foarte multe aspecte legate de cultura și limba vremii respective. Un alt lucru pe care îl iubesc la acest autor este capacitatea lui de a surprinde întocmai procesul de creație, în sensul că reușește, cu o iscusință uimitoare, să-i înțeleagă pe marii artiști și să le interpreteze operele, din moment ce pătrunde în cele mai adânci și tainice gânduri sau concepții ale lor despre lume.

În aceeași ordine de idei, „Jocurile foamei”, de Suzanne Collins, reprezintă o trilogie deosebit de captivantă, mai ales pentru adolescenți. Volumele au însușirea de a crea o lectură senzorială, căci stilul autoarei reușește să te prindă în acțiunea complexă pe care o povestește mai ceva ca un film 3D. De aceste cărți nu te poți dezlipi până ce nu le termini: te țin cu sufletul la gură pentru că te fac să simți la propriu adrenalina, extazul, frica, oboseala, suferința și multe alte stări care te „obligă” să iubești această serie.

Dintre operele autorilor români, „Elevul Dima dintr-a șaptea”, de Mihail Drumeș, m-a uimit prin ușurința cu care „m-am împrietenit” cu eroii și prin claritatea înfățișării acțiunii. Am citit-o pe nerăsuflăte, deși este consistentă ca număr de pagini. Subiectul este unul apropiat și bine cunoscut vârstei noastre: școala, autorul reușind să dezvolte această temă literară din cele mai frumoase și marcante unghiuri. Împreună cu protagonistul, Grig Dima, trăiești toate bucuriile, reușitele, problemele și încercările lui, ceea ce te face ca, la finalul cărții, să simți că personajul ți-e cu adevărat prieten și să regreti că trebuie să te desparți de el.

De asemenea, primul volum al operei literare „Moromeții”, de Marin Preda, a fost o lectură plăcută pentru mine. Romanul înfățișează viața satului românesc: felul în care funcționau înțelegerile dintre țărani, modul lor practic de a gândi, grijile sau obsesiile lor legate de pământ, micile lor bucurii ori marile lor greutăți, relațiile din sânul familiei sau dintre consăteni. Cunoscând toate acestea, devii mai atent și mai empatic cu oamenii din jurul tău.

În concluzie, titlurile despre care am vorbit mai sus sunt doar câteva dintre cele care m-au ajutat să privesc și să înțeleg lumea într-un mod diferit față de cum o făceam până acum. Mai mult decât atât, ele au fost o sursă de relaxare și de plăcere, un loc de evadare din lumea cotidiană. De aceea, recomand oricui să se apuce de citit, dacă n-a făcut-o deja, căci va avea doar de câștigat. Este important să nu te oprești doar asupra titlurilor pentru școală, ci să cauți să citești din pură plăcere și curiozitate, să experimentezi tot felul de genuri literare și, în final, să nu judeci o carte după copertă (cu excepția situației când merită să te lași ademenit de culoarea și design-ul acesteia).

Introspecții lirice...

Laura Georgiana Stan
Clasa a XI-a E2

Se spune că...

Se spune că ochii sunt oglinda sufletului.
Eu în ai tăi văd întregul nostru Univers,
Din el doar soarele arzând, care indică
Persoana mea și sensul meu intens.

Nu rareori se mai întâmplă
Să nu îi pot vedea deloc.
Atunci pun mâna mea firavă
Sub cap și pe pământ iau loc.

Privesc spre cerul plin de stele
Ș-aleg doar două, ce nu s-arată orișicui.
Cei insensibili spun că sunt doar două
galaxii,
Eu spun că sunt doar ochii tăi căprui.

Se spune că omul este stăpânul
pământului.
Ai arătat că ești original în spațiul cosmic.
Că poți face natura să înflorească
Fără să primești, în schimb, nimic.

Se spune că una e viteza gândului.
Cea care mă teleportează la al tău amor,
Cea care face omul invincibil
Și care face dorul mai ușor.

La miez de noapte

Tresar pe patul de spital!
Suspînând sacadat, deschid ochii-mi
încețoșați,
încercând să mă agăț
de-alți oameni depravați.
Încep să disting lucruri și îi văd pe toți
cum țipă,
însă auzul îmi lipsește
și-ncet
mă stăpânește o frică:
în mâini, picioare, în trup, pe buze.
Mă simt ca fiind sărutată de milioane de
meduze.
Pleoapele-mi sunt grele ca piatra de
marmură pusă pe mormânt,
iar limba mi-i plină a gust de
pământ.
Pentru-o secundă,
lumea culoare nu mai avea
și în minutul următor, în creier,
îmi răsună cântec de cucuvea.

Ce este adevărul?

*Iuliana Moraru, clasa a XII-a DI
Profesor îndrumător: Traian Vasile*

„Nu știu”, acesta ar fi răspunsul ce ar putea fi auzit din gurile multora dintre noi imediat ce ni s-ar pune această întrebare și ni s-ar cere să-i răspundem pe loc. Sau, dacă am avea, totuși, câteva clipe de gândire la dispoziție, poate am dezvolta puțin zicând că adevărul este opusul a ceea ce este fals. Cu alte cuvinte, adevărul este opusul neadevărului/minciunii. S-ar putea reformula în felurite modalități această scurtă „definiție”, însă pe mine nu mă mulțumește acest răspuns și nici nu sunt nevoită să răspund repede la întrebare. Acestea fiind spuse, având timp destul și îndeajuns de multe foi la dispoziție, voi încerca în continuare să formulez câteva definiții cât de cât detaliate ale adevărului. Sau, cel puțin, voi încerca să mă învârt în jurul acestei noțiuni, raportându-mă, pentru aceasta, la cele mai recente lecturi ale mele.

Mai întâi, aș dori să aduc în discuție o carte pe care am început-o recent cu scopul de a aduna mai multe idei care să mă ajute în redactarea prezentului eseu. Mai exact, este vorba de unul dintre volumele colecției „Descoperă filosofia”, ce a apărut la editura Litera în luna septembrie a anului trecut. Această colecție, cuprinzând peste 40 de volume, își propune ca în fiecare carte să prezinte (în linii mari, bineînțeles) viața și opera unui filosof însemnat. Ei bine, eu am început de curând volumul ce îi este dedicat lui Platon și care este intitulat sugestiv „Adevărul este în altă parte”. Poate datorită titlului său, dar și datorită faimoasei „Teorii a formelor/ideilor” enunțată de către Platon, am decis că acum este momentul potrivit să parcurg paginile acestei cărți. Pe lângă viața și opera lui Platon, explicate pe înțelesul tuturor, un chengar din această carte a fost dedicat prezentării pe scurt a sofștilor. I-am adus în discuție pe aceștia deoarece mi-a atras atenția o secvență din acele două pagini dedicate lor, o secvență care sună astfel: „nu există adevăr cu literă mare, totul depinde de puncte de vedere, de obiceiuri și de cutume, de forța argumentelor”. Deci, reiese că adevărul „prinde” o formă diferită în ochii fiecărei persoane, depinzând de modul în care un om înțelege lumea în care a fost „aruncat” și „silit” să-și ducă traiul. Și totuși secvența citată debutează cu „nu există adevăr cu literă mare”, negând, astfel, numai existența unui anumit tip de adevăr. Putem înțelege de aici că un tip de adevăr tot există și nu putem să nu ne întrebăm ce anume este acel adevăr, ce înseamnă el mai exact. Ne putem gândi, oare, la adevăr în aceeași manieră în care ne gândim la noțiunile de „bine”, „rău”, „frumos” sau altele asemenea lor? Ori adevărul este un „ceva” mult mai complex, un „ceva” care nu poate fi definit? Cel puțin, care nu poate fi definit în această viață. Spun „în această viață”, căci încă îmi persistă în minte ideea lui Platon, anume aceea că sufletele noastre sunt capabile să vadă adevărul în stare pură înainte de a se uni cu trupul nostru, adică înainte ca noi să ne naștem. Totodată, se impune precizat faptul că marele filosof susține existența a două lumi distincte: una a formelor, aflată departe de noi și o lume sensibilă, cea în care ne ducem existența. Astfel, prima este lumea rațiunii pure, în care adevărul există, iar cea de-a doua este lumea experienței, lumea în care sufletul este un „prizonier” al trupului. Platon consideră că sufletul care nu a existat înainte în lumea formelor, nu se poate uni cu un trup, deci nu poate exista nici în lumea sensibilă, destinată oamenilor. În acest sens, el afirmă că „sufletul care nu a văzut niciodată adevărul nu va ajunge niciodată la forma aceasta a noastră omenească. Pentru că e nevoie ca omul să înțeleagă ceea ce se numește Idee, trecând de la o mulțime de senzații la o unitate organizată

de raționament. Această înțelegere este o reminiscență a adevărului pe care sufletul l-a văzut odată, când zbura în tovărășia unui zeu”. Deducem din această amplă secvență că adevărul din viețile noastre, indiferent de ceea ce înseamnă el pentru fiecare persoană în parte, este numai o bucațică din adevărul cunoscut de sufletele noastre înainte să fie luate în primire de către trupuri. Iar din această cauză, noi, oamenii, nu suntem capabili să formulăm o definiție clară a adevărului.

În continuarea acestui eseu voi mai aduce un argument care se bazează pe o altă lectură realizată recent, anume cartea lui Gabriel Liiceanu intitulată „Nebunia de a gândi cu mintea ta”. Deopotrivă aceasta „mi-a deschis ochii” cu privire la multe aspecte și m-a lăsat cu o sumedenie de semne de întrebare. Este o carte pe care o încadrez în aceeași categorie cu „Luminile și umbrele sufletului” a lui Petru Creția și „Amor intellectualis” de Ion Vianu, căci este o carte care, odată citită, a început să facă parte din „desenul sufletului meu”. De asemenea, am citit-o numai cu mintea limpede și cu un creion lângă mine, subliniind și recitind constant fragmente întregi. Nu știu prin ce uneltire a destinului am ajuns să citesc acest volum chiar în această perioadă, însă știu că aproape fiecare pasaj se potrivea perfect cu stările sufletești ce mă încercau. Dar acesta nu este un eseu despre ultima mea lectură, ci unul despre adevăr, așa că ar trebui să îmi îndrept atenția către acesta și să-mi continui ideile până nu se vor pierde în străfundurile minții mele. În acest sens, o să citez aici o secvență din cartea lui G. Liiceanu, care mi-a atras atenția datorită asemănării pe care pare să o aibă cu ideea sofistilor: „în izolarea gândirii fiecăruia dintre noi, nesupuse la proba confruntării și verificării lor prin întâlnirea cu altul, opiniile fiecăruia dintre noi sunt false. Ele trebuie să iasă în lume, să fie puse pe *bancul de probă* al dialogului și să se depășească în ceva mai presus decât ele”. Deci, Gabriel Liiceanu consideră că adevărul (sau o anumită formă a sa) poate ieși totuși la iveală, în momentul în care părerile noastre ajung să se confrunte cu părerile celorlalți. Deși „adevărul cu literă mare” nu există, conform sofistilor, el depinzând de opiniile fiecărei persoane în parte, nu garantează nimeni că acele opinii sunt ele însele „adevărate”.

În altă ordine de idei, lăsând cele două cărți la care am făcut referire în urmă, îmi îndrept atenția către propria mea persoană și încerc să găsesc o definiție clară, personală a adevărului. Însă acest lucru este foarte dificil și, oricât de adânc aș căuta, nu sunt în stare să găsesc ceva mulțumitor, nu sunt în stare să înțeleg ce e acela adevăr în toată puterea cuvântului. Stau și mă întreb acum de câte ori, oare, nu m-am trezit începând o frază cu „Parcă nu-mi vine a crede că...” sau „Parcă nu e adevărat că...”? Mă întreb, în același timp, la ce „adevăr” m-aș fi putut referi când rosteam ori gândeam astfel de fraze. Poate că realitatea în care trăim ni se pare în unele momente că nu e adevărată din cauza faptului că, așa cum afirma Platon, trupurile noastre trăiesc într-o lume sensibilă, a experienței, și nu în cea a formelor, din care ne provin sufletele. Ei bine, simt că încep să mă îndepărtz de subiect și a cam sosit momentul să închei.

În urma aspectelor enunțate anterior, concluzionez prin a spune că adevărul va rămâne pentru oameni ceva indefinibil mult timp de-acum încolo, căci nu e ceva concret, ce putem vedea (sau simți în oricare alt fel). Bineînțeles, mai există și alte noțiuni pe care nu le putem vedea, însă adevărul cred că se află undeva deasupra tuturor (mă refer aici și la oameni, nu numai la noțiuni precum „bine”, „frumos” etc.) „uitându-se” de acolo de sus cum ne străduim noi să îi găsim o definiție. Despre adevăr s-a vorbit și s-a scris mult și probabil că și acest eseu s-ar mai putea lungi cu vreo câteva foi, însă o definiție care să răspundă clar la întrebarea „Ce este adevărul?” nu cred că se va găsi prea curând, deoarece o singură definiție ar fi imposibil să se potrivească multitudinilor de opinii ale oamenilor.

File de istorie 2020

Profesor coordonator: Victorița Aneculi

Când cineva rostește anul 2020, automat, în mintea noastră, apare un virus mortal. O minge cu țepi, asemănătoare celei din copilărie, din pricina căruia s-a izolat întreaga planetă și totodată au murit mii de oameni. Totul a început în China, țara cu cei mai mulți locuitori, pe 12 decembrie 2019, acum mai bine de un an. Deși acest virus lua zilnic viețile chinezilor, nu am luat niciodată în calcul posibilitatea ca acesta să-și ia un bilet de călătorie spre România.

Țin minte și acum ziua când doamna dirigintă ne-a înștiințat că de săptămână viitoare vom face orele online. Habar n-aveam cum va decurge totul, însă, ca orice elev, mă bucuram de aceasta „vacanță”. De pe 26 februarie România a fost trecută în lista țărilor invadate de Covid-19. Din ziua aceea pe posturile de televiziune s-au difuzat doar știri despre antagonistul ce mișuna pe străzile României. Toată lumea se îngrămădea în supermarket-uri pentru a-și face provizii pe perioada izolării. Măștile de protecție și dezinfectantul, două lucruri, pe care doar medicii le foloseau, erau deja la mare căutare.

Locuind la țară, am avut nenumărate opțiuni de a mă detașa de acest eveniment neplăcut. Totul se desfășura normal, zilele erau la fel ca oricare altele, până când mă conectam la internet sau aprindeam televizorul. O lume din altă dimensiune îmi apărea în fața ochilor, imagini de apocalipsă cu sicrie și oameni luați pe sus cu izoleta. Aș minți dacă aș spune că nu mi-a fost frică, tuturor ne era. Fiecare om avea ipotezele sale legate de acest virus a cărui proveniență era incertă. Viața urbană era mult mai grea decât cea de la sat. Orașele erau mai pustii decât în filmele horror. Doar dacă

rosteai în aer cuvântul COVID, oamenii întorceau capul și puteai observa cum își potriveau mai bine masca pe nas.

La cumpărături trebuia să mergă doar un singur membru al familiei, acesta ieșind din incinta locuinței pe baza unei declarații pe proprie răspundere. Masca era principalul obiect pe care trebuia să-l ai la tine, o sticlă de dezinfectant și, pentru ca ținuta să fie completă, o pereche, respectiv două, de mănuși sanitare. Imediat ajuns acasă, trebuia să te speli pe mâini și tot ceea ce ai cumpărat. Absolut toate locurile de muncă s-au închis, angajații trecând în șomaj tehnic.

Într-un fel sau altul, aceste norme de protecție ne-au apropiat și mai mult de familiile noastre. Stând în casă zi de zi, alături de cei dragi, am realizat cât de mult contează să discuți cu un părinte, să nu fii mereu pe fugă în drum spre serviciu sau școală. Mai mult decât atât, am învățat că lucrurile mărunte, lucruri pe care le facem ca fiind banale, au devenit atât de râvnite și atât de așteptate... În loc să îți strângi în brațe cel mai bun prieten, trebuie să păstrezi o anumită distanță față de el, precum față de un străin. Nu îl voi ierta niciodată pe acest asasin microscopic pentru că mi-a răpit vara pe care trebuia să mi-o petrec alături de surorile și nepoatele mele. Singura lună din an în care le-aș fi putut vedea mi-a fost furată. Ele nu au putut veni din Italia acasă și nici noi nu am putut merge la ele. Totuși am ținut

legătura mereu și mă înfricoșa tot ceea ce mi povesteau zilnic. Cum s-au izolat în casă și așteptau ca totul să se termine. Din fericire, eram cu toții sănătoși și asta mi-a luat o piatră de pe inimă.

Un alt lucru care m-a făcut să-mi schimb percepția despre viață este clasicul mers la școală. Un lucru firesc oricărui elev a devenit, spre surprinderea tuturor, o năzuință a mea și a colegilor mei. Dacă nu acum, atunci când să realizăm amintiri de neuitat?

Nu sunt anii de liceu cei mai frumoși? Cu toate că, după nenumărate ore pe online, ne-am întors la școală, lucrurile nu sunt deloc roz, ci, din contră, ne rugăm de la o zi la alta să ne mai putem bucura de o cafea în oraș, de o ieșire în parc. Nu pot spune că aceste întâmplări nu m-au marcat. Încă aștept să mă trezesc din acest coșmar sufocant. Însă cred că merităm asta, merităm fiindcă suntem niște oameni răi care așteaptă doar să primească, fără a oferi ceva în schimb. Vorbesc în numele tuturor când spun că nimeni nu s-ar fi așteptat ca în zilele noastre să se întâmple un eveniment istoric în adevăratul sens al cuvântului. Eveniment pe baza căruia s-au făcut filme, cărți, amintiri și care va rămâne întipărit în mintea noastră mulți ani de acum.

Sper ca vaccinul care s-a emis acum să fie cheia spre libertate și normalitate, ca

totul să rămână un capitol încheiat din istoria omenirii.

Țin să precizez să credeți în voi, să vă informați din surse sigure și nu din știrile false care, în loc să vă ajute, mai mult vă sperie.

În concluzie, vă încurajez să nu vă pierdeți speranța că **TOTUL VA FI BINE** și că în curând ne vom putea îmbrățișa, totul este posibil dacă încercăm să ne ajutăm și să ne sprijinim reciproc.

#împreunăsuntemputernici

Stan Georgiana Laura, clasa a XI-a E2

Deja vorbim de trecut, deci, pot spune... *A fost odată începutul anului 2020...* Un început plin de veselie, de întâlnire cu familia lărgită și numeroși prieteni fără gândul că asta ar putea face cuiva rău. În aceste întâlniri firești, arătam comportamente atât de normale la acea vreme. Ne plăceau îmbrățișările pentru că erau manifestarea bucuriei de a ne revedea, ne plăcea să facem parte dintr-un grup mare, deoarece asta ne făcea să ne simțim prețuiți și acceptați, iubeam momentele petrecute în apropierea bunicilor, deoarece auzeam povești fascinante despre vremea lor, așa cum adoram plimbatul în natură și deplasările în diferite locuri, iar povestea ar putea continua, însă cel mai important era sentimentul libertății de a decide încotro vrei să te îndrepti.

Pentru mine, începutul primăverii este un moment mult așteptat, deoarece tot atunci începe un nou an din viața mea, fiind ziua mea de naștere.

Se pare că în anul 2020 a fost diferit, deoarece 1 martie a venit împreună cu o neprietenosă răceală pe care am primit-o cu naturalețea cu care am primit multe răceli în viața mea.

M-am simțit rău, m-am certat cu ea, deoarece nu mă puteam ridica din pat, m-am enervat pe mine pentru că îmi era și frig, și cald, total nemulțumită că am primit așa cadou de ziua mea. Abia mai târziu am aflat ce avusesem; surpriza a fost foarte mare când la jumătatea lunii tot ce ține de mass-media a explodat sub numele de COVID-19.

Astfel, cred că în fiecare familie au apărut musafiri nepoștiți și necunoscuți sub numele de *Covid*, teama de *Covid*, panica, vinovăția, demoralizarea, frica pentru cei dragi, însă musafirul-vedetă a luat forma fricii de moarte, astfel, deodată, ființa umană a simțit o presiune complexă ce venea atât din exterior, de la informațiile mass-media care subliniau cele mai catastrofale situații, precum și presiunea internă care se datora emoțiilor amestecate pe care nu știa cum să și le gestioneze.

Fiecare persoană s-a văzut pusă în față unei provocări și a unor întrebări existențiale: *Cum mă voi descurca eu acum? Oare voi supraviețui? Ce trebuie să fac?* Soluția la aceste întrebări a dat-o statul, prin reglementări legislative, dându-i omului ordine exacte cum să se comporte în situația dată. Problema și provocarea cea mai mare a fost faptul că aproape nimeni nu a explicat public cum să își gestioneze și trăirile emoționale în acea perioadă.

Mass-media au accentuat stările de anxietate, depresie, disperare și vinovăție ale tuturor celor care erau conectați la știri. Informațiile transmise către populație erau majoritar negative, prăpăstioase, catastrofale, fără sprijin emoțional, ceea ce a făcut să crească numărul de persoane

care au apelat la soluții de ordin medical psihiatric.

Pentru mine, experiența *covid 2020* a însumat trăirile emoționale de mai sus pe care le-am simțit cel puțin o dată în acea perioadă. A fost o dificultate în a mă obișnui cu purtatul măștii, deoarece nu o vedeam ca făcând parte din viața mea de zi cu zi, așa cum mi s-a părut nedrept să îmi petrec sărbătorile fără familia lărgită, dar mai ales fără mama, care, datorită legii, a fost izolată la locul de muncă pe o perioadă de 24 de zile. A fost pentru prima dată când m-am simțit furioasă și neputincioasă în a putea schimba ceva. Simțeam că totul este paradoxal, iar, indiferent de ceea făceam, pierdeam. Atunci, mi-am dat seama că singura soluție pentru a putea să mă bucur de ceea ce am era să identific și să cercetez adânc pentru găsirea părților pozitive ale acestei situații. Mi-a creat bucurie și am fost mândră de mine când am început, încet-încet, să descopăr partea bună a lucrurilor. Deodată, am avut lângă mine o adolescență care a reușit să întocmească și să gătească un meniu delicios de Paște, singură și fără ajutor; o altă parte a adolescenței a fost subliniată și de descoperirea capacității de a începe și termina un lucru pe care și l-a propus.

De asemenea, asumarea totală a responsabilității creșterii și îngrijirii animalelor de companie a făcut că nivelul de conștientizare a maturității să crească, iar stima de sine să fie ridicată, dar, dacă este ceva cu adevărat pozitiv, este faptul că mi-am demonstrat că indiferent care este și cum este situația, indiferent de loc, timp sau distanță, relația cu oamenii dragi este mereu acolo și este la fel de profundă ca și atunci când eram unul lângă celălalt. Asta nu înseamnă că a fost ușor, ci asta înseamnă că am luptat pentru a-mi fi bine.

Poate acum, când privesc în urmă la acest capitol din povestea vieții mele, conștientizez mai bine cât de eficient m-am adaptat la aceste schimbări și cât de mult a însemnat să am oameni importanți aproape. Mă simt o norocoasă, deoarece, chiar dacă unii membri ai familiei mele au făcut această boală, au reușit să treacă cu bine peste ea. Aș vrea să mă gândesc că este un capitol ce face parte din trecut, dar, din păcate, încă sunt prezenți acei musafiri nepoftiți în casele oamenilor.

Din fericire, am învățat să nu le mai deschid ușa, ci să îi țin la distanță cu ajutorul gândurilor și deciziilor mele. Mi-ar plăcea ca mulți oameni să reușească să facă asta, însă eu cred că momentan suntem încă în prezentul Covidului și, din păcate, mulți întâmpină dificultăți în a gestiona acest prezent.

Iar ție, anule 2020, îți datorez aceste gânduri și doar cu tine am putut avea aceste experiențe. Ești o poveste care merită spusă pentru a se trage învățăminte, însă nu pentru a fi repetată. Îți mulțumesc, dar îți urez *drum bun* și, chiar dacă se zice că istoria se repetă, mi-ar plăcea, atunci când te vei repeta, să vii cu o istorie mai prietenoasă.

Negru Anisia, clasa a XI-a E1

Coronavirus reprezintă o gripă care afectează sistemul respirator. Aceasta poate fi asemănată cu gripa spaniolă din timpul Primului Război Mondial.

La fel ca și gripa spaniolă, pandemia de Coronavirus a dezvoltat o depresie la un număr mare de oameni, mai ales la cei care care locuiesc la oraș din cauza faptului că aceștia sunt expuși aglomerației mai mari și izolării la domiciliu.

Sunt de părere că un om, când nu comunică suficient, poate suferi căderi psihice, astfel interiorizându-se și anulând orice legătură cu cei din jur.

Pe mine nu m-a afectat la fel de mult pandemia deoarece, locuind la țară, am avut posibilitatea să socializez suficient încât să nu cedez psihic. Am ieșit cu prietenii, sigur că nu ne vedeam la fel de des ca înainte de pandemie, dar era mult mai bine decât să nu pot ieși nicăieri. Pentru cei de la oraș a fost mult mai greu întrucât erau prizonierii propriei case.

Sigur că există și o parte mai puțin fericită a carantinei. Cea mai urâtă parte a pandemiei a fost închiderea școlilor, deoarece nu îmi mai întâlneam colegii. Școala online a fost o perioadă foarte dificilă pentru că informațiile pe care profesorii le transmiteau nu erau la fel de bine înțelese și fixate ca atunci când eram prezenți fizic la școală. În timpul gripei spaniole au fost unele țări în care nu s-a dorit închiderea școlilor, dar marea majoritate au dorit acest lucru din cauza fricii și a dorinței ca această boală să nu se răspândească și, mai ales, ca aceasta să dispară.

Acum, însă, toate țările afectate de pandemie au luat aceasta decizie de precauție pentru că tehnologia a evoluat suficient de mult încât orele se pot desfășura de la distanță, astfel putem combate creșterea numărului de infectări cu Coronavirus.

Ionuț-Marian Bogonos, clasa a XI-a E2

Anul 2020... Toată lumea aștepta trecerea în noul an, toți sperau să aibă o nouă șansă de a schimba câte ceva, o nouă șansă de a începe cu dreptul. Dar oare știau ei ce ne aștepta? Și dacă ar fi știut, și-ar fi schimbat în vreun fel acțiunile?

Mă număr printre persoanele cu un trecut dificil, cu un viitor imprezvizibil, dar care profită de prezent cât se poate de mult.

Așa că, atunci când am trecut în 2020, la fel ca toți ceilalți, mi-am propus să fac unele schimbări, să renunț la unii oameni, să fiu ceea ce vreau eu să fiu. În schimb acest an avea pregătit pentru noi...pentru mine, alte planuri.

Pe de-o parte, am intrat în noul an așa cum mi-am dorit, alături de prietenii pe care-i consider ca o a doua familie, ne-am distrat, am băut, am dansat, iar apoi ne-am întors la propriile familii.

Luna ianuarie anunța multe pentru noi, chiar dacă începusem cu dreptul, deja ni se dădeau semnale de alarmă, cum ar fi marele incendiu din Australia, ceva ne dădea indicii, dar nu le înțelegeam. Ne-am continuat viețile ca de obicei, chiar îmi propusesem să-mi schimb stilul de viață într-unul „healthy” și să merg cu prietenele la sală, iar asta am și făcut, trezindu-ne că și luna februarie era deja pe sfârșite.

Odată cu venirea primăverii, un virus ne amenința cu prezența sa, o pandemie se cobora peste lumea noastră, iar noi voiam să o îndepărtăm cu indiferență.

Așa ne-am trezit că pe 11 martie doamna sau domnul Corona a decis să luăm o pauză de două săptămâni de la ieșirile noastre și să mai stăm pe acasă, izolați chiar. Mulți s-au panicat, alții au început să cumpere omplisiv sute de provizii de parcă se anunța Al Treilea Război Mondial. Eu una nu pot spune că m-am panicat. De ce? Păi mă gândeam că orice început are și un sfârșit, așa că, la fel cum a venit pandemia, la fel ar fi trebuit să și plece.

Și uite așa două săptămâni s-au transformat în două luni, noi trecând la sistemul de învățământ online, încercând să ne obișnuim cu noul mediu. În plus, cum norocul mă pândește la orice colț, am reușit să-mi stric telefonul, iar toată pandemia am petrecut-o făcând teme și proiecte până la orele dimineții (asta da izolare!), deoarece profesorii încercau să

scoată note de la noi ca în goana după aur. Unii au fost revoltați de trecerea în online a școlii din vina experienței scăzute în acest domeniu, alții fiind bucuroși că-și remediau ușor notele spunând „prezent” la câteva ore, chiar dacă în spatele camerelor făceau altceva.

Într-adevăr nu pot spune că am fost prezentă și eu la toate orele, online-ul ne-a dat ocazia de a ne focaliza pe obiectele importante, iar în timpul celorlalte...dormeam ori făceam treburi de-ale casei.

Despre școală nu mai sunt multe de zis, m-am culcat fiind în clasa a X-a și m-am trezit în clasa a XI-a.

Pe de altă parte, în viața de zi cu zi interveneau din ce în ce mai multe probleme, lumea era dezorientată, nimeni nu mai știa ce să creadă, iar tot ce voiam eu era să plec odată de acasă, să-mi văd prietenii, deoarece pe cât de introvertită sunt, pe atât de mult am nevoie de atenția și afecțiunea prietenilor mei. Astfel, după primele două săptămâni de carantină, îmi completam declarație cu motivul că fac cumpărături, dar mereu se făcea că ajungeam acasă la prietenele mele unde rămâneam câte 3-4 zile.

Nu după mult timp s-a decis că putem ieși din izolare pe 15 mai, la 200 de cazuri ne închid, dar la 20.000 ne lasă să ieșim, logica conducătorilor noștri lasă puțin de dorit. În schimb, lucrurile păreau să revină la normal, restricțiile se răreau, deja ne obișnuisem cu virusul și el cu noi.

Cum era de așteptat, planurile pentru vacanța de vară nu încetau să vină, astfel în prima lună de vacanță mi-am ajutat bunicii la treabă, eu locuind la țară împreună cu ei, am început să lucrez pe la vecini pentru a-mi strânge un venit propriu și m-am reapucat de desenat.

În a doua luna de vacanță am organizat o mini-excursie cu gașca de prieteni la Piatra Neamț. Acolo am stat 3 zile la bunica unuia dintre amici și ne-am dat seama că viața poate fi trăită chiar dacă suntem înconjurați de un virus ucigaș, trebuie doar să ne rupem puțin de realitate, să apreciem frumusețile din jurul nostru și momentele frumoase cu care ne înconjurăm.

În ultima și nu cea din urmă lună de vacanță, am plecat la mare cu familia și prietena mea cea mai bună, chiar dacă ne asumam riscuri destul de mari având în vedere situația virusului. Ne-am protejat cât am putut, am respectat distanțarea și restul legilor și tot am reușit să ne distrăm și să ne facem amintiri plăcute.

Dar cum nu se poate ca lucrurile să meargă bine tot timpul, au urmat și momente triste și neplăcute. După două săptămâni de la începerea școlii în format hibrid, fratele meu a fost internat în spital fiind bolnav de TBC, după alte două săptămâni a fost internat și bunicul meu pentru problemele de sănătate pe care le avea cu inima, dar, după nici 3 zile, a decedat, curând după el, urmându-l și fratele lui, aceste evenimente aducând parcă un nor de tristețe asupra familiei. În acele zile mi-am dat seama cât de corupt și nedrept poate fi statul român doar pentru câteva mii de lei.

Cum te poate lăsa sufletul să lași un om să moară de unul singur, nici măcar pastilele să nu și le primească, iar apoi să fie trecut ca „pozitiv Corona”, când toate dovezile indicau clar contrariul. Dar asta a fost, nimeni nu mai avea putere pentru a se mai lupta și cu aceste nedreptăți, toți fiind dărâmați și de faptul că imediat după înmormântare era ziua fratelui meu, încă internat în spital, iar după el, ziua bunicii.

Cu toate astea, am trecut și peste aceste evenimente, sperând ca totul să se

îndrepte, a sosit vremea ca totul să se reîntoarcă în limitele normalului.

Deja ne gândeam la sărbători, la Crăciun, și la adunările de grup cu prietenii, toți ne pregăteam să uităm de momentele triste și să ne bucurăm de cele rămase. Dar cum să te bucuri când răul parcă te urmărește peste tot, nu după mult timp un coleg de clasă ne-a părăsit și el, luând cu el o parte din fiecare, dar și în urma acestui eveniment am reușit să ne mobilizăm și să apreciem mai mult prezența fiecăruia dintre noi, oricât de bună sau rea este.

Câteodată este nevoie de astfel de momente pentru a realiza că trebuie să profiți de timpul pe care-l ai pentru a face tot ce-ți dorești, alături de cine îți dorești, căci nimic nu e veșnic.

A venit și Crăciunul, am mers cu colindatul și uratul cu prietenii, ne-am petrecut sărbătorile împreună, profitând de timpul pe care-l avem. În cele din urmă a venit și Revelionul, trecerea de la 2020 la 2021, o trecere de care pentru prima dată eram pregătiți cu toții.

Într-un final s-a sfârșit și acest an, plin cu tot felul de surprize plăcute, dar și mai puțin plăcute, un an care ne-a pus răbdarea la încercare cum nimeni n-ar fi reușit, care ne-a învățat să apreciem ce avem lângă noi atât cât se poate. Un an care ne-a unit prin simplul fapt că a încercat să ne despartă.

Acesta a fost 2020 al meu, mai mult sau mai puțin, al nostru, al tuturor...

Elena-Cătălina Băitanu, clasa a XI-a E1

În anul 2020 mapamondul s-a confruntat cu o pandemie care a scris istorie – pandemia COVID-19, motiv pentru care notez cuvintele acestea acum.

La începutul anului trecut eram ceea ce sunt și acum, o simplă adolescentă înrolată în viața mea obișnuită de contemporană a secolului vitezei.

La 26 februarie se pare că intrasem oficial în epidemie, dar eu nu aveam nicio grijă privitor la această chestiune. Nu mi-a părut, nu m-am documentat și făceam glume despre chinezii care nu știau să utilizeze o butelie pentru a servi liniștiți un liliac, la fel ca restul cercului meu de cunoscuți. Întâmplările și ironiile au luat o turnură tulburătoare o lună mai târziu, în martie, când am simțit clar și succint urmările catastrofale ale invizibilului virus. *S-au închis școlile!* În primă instanță, rețin precis sentimentele care mi-au străbătut sufletul și corpul. Eram înfricoșată, pe 11 martie era o zi umedă, gri și mă uitam neliniștită la oamenii din jurul meu, care aveau capacitatea de a expira aer contagios. O profesoară reușise să mă convingă de existența debordantă a *Coronavirusului* și eram fericită într-un fel de faptul că s-au suspendat cursurile. Așteptam acest moment și înainte să aflu câte ceva despre boală, dar atunci atinsesem apogeul plictiselii față de instituțiile de învățământ și mă complăceam cu situația dată.

Câteva zile mai apoi, s-a proclamat starea de urgență pentru 30 de zile. Cu alte cuvinte, nu aveam să frecventăm cursurile o lună întregă. Zâmbete și zurgălăi!!! Mă pusesem pe citit și în două zile am uitat de Covid. Am realizat că e o minciună (cel puțin o exagerare) și din nou nu mi-a părut, axându-mă pe ceea ce îmi făcea plăcere să fac: să trăiesc fără prejudecăți. Însă asta nu înseamnă că nu am avut și dezavantaje.

Crescută în spirit creștin practicant, m-am crispat că nu putem merge la biserică și a început să mi se pară atrăgător termenul de „plandemie”. Totuși, aveam sufletul împăcat și o vârstă tânără care m-au ajutat să revăd imediat frumusețea vieții. Am avansat în treburile casnice și în discuțiile libere, am citit mult, chiar m-am izolat de lume

involuntar, am trăit câteva decepții minore și s-a anunțat prelungirea stării de urgență cu încă 30 de zile. Atunci am avut primele tangențe cu ideea de „studiu online”. Sincer, mi s-a părut irealizabilă. N-am crezut nicio clipă că vom putea învăța prin această modalitate. Dar oamenii au ajuns în vârful ierarhiei Globului tocmai datorită capacității lor de a se mula pe tot felul de condiții. Așa că s-a întâmplat. A debutat școala online. N-am participat la ore mai deloc, deoarece nu am avut tehnologia trebuincioasă. La asta s-a adăugat și necesitatea fratelui meu mai mic de a lua parte la programul școlar care îl viza, aceasta însumând împărțirea singurului dispozitiv cu acces la Internet din casă și la aproximativ aceleași ore.

Mi-a prins bine pe de o parte, fiindcă eram foarte ocupată cu treburile casnice, la vremea aceea având rolul de „fată în casă”, mama mea fiind plecată peste granițele țării. Acel sfârșit de an școlar (mă refer la lunile de cursuri digitale) a fost de departe cel mai educațional pentru dezvoltarea mea ca om. Am învățat ce nu se învață la școală și conștientizez acest fapt, mă bucur de el. Nu voi reda aici sortimentul de trăiri care mi-au marcat creșterea, ci voi ocoli subiectul.

Ducându-mi veacul la țară, rar s-au ivit ocaziile de a mă deplasa spre oraș, cu atât mai mult cu cât tatăl meu se ocupa de cumpărături, el continuându-și firesc serviciul. Astfel, nu am stat cu declarația în buzunar, nici cu masca pe față și nici în casă după ora 22:00, așa cum prevedeau ordonanțele militare.

Am promovat anul cu o vagă impresie de incertitudine asupra ceea ce știam despre bunul mers al lucrurilor și am pătruns în vacanță într-o zi banală de iunie...

Septembrie a adus un fel de renaștere. Ne întorceam la normalitate și numai normală nu mă simțeam în orașul pe care îl părăsisem câteva luni. Să nu mai spun că nu vorbisem aproape deloc cu ai mei colegi/prieteni de liceu pe durata repausului estival. Fiind o timidă, m-am bucurat să aud că vom continua clasa a XI-a pe grupe, înjumătățind clasa, deoarece această acțiune aducea mai multă liniște și mai mult spațiu pentru gândurile mele. Acea toamnă a fost productivă în ceea ce mă privește și a început brusc, dar, evident, să îmi placă școala. Probabil mi-a fost dor, realizând acest lucru de-abia când am reîntâlnit-o. Îmi plăcea tot! Să merg pe jos șapte kilometri zilnic, să înțeleg lecțiile, să am acces la bibliotecă, să observ schimbările orașului, ale colegilor, să mă pregătesc vestimentar pentru școală, să mă trezesc devreme... să fac tot ce este firesc pentru o elevă, altfel spus. Repet, mi-au dat o stare de bine și modificările cauzate de infecțiozitatea virusului SARS-CoV-2: purtarea măștii, care îmi acoperea coșurile (deși nu credeam că mă protejează), sistemul cu o săptămână online și una de frecvență fizică la liceu (îmi achiziționasem un smartphone de ultimă generație și nu mi se mai părea science-fiction să accesez platformele de studiu digitale), dezinfectarea sălilor de clasă (inspiram cu poftă aerul curat de spirt), desfășurarea orelor în aceeași încăpere (în mod obișnuit, schimbam sălile în fiecare pauză). Îmi amintesc, destul de încețoșat, că pentru scurt timp reintrasem cu toții în online. A fost singura dată când am deschis camera video.

Am continuat iarăși în maniera specifică aceluia început de an școlar, însă euforia mea nu a durat prea mult. S-a

anunțat reînchiderea instituțiilor de învățământ în intervalul 9 noiembrie-7 decembrie. În cea din urmă vineri a aceluia semestru, grupa mea, intuind trista veste neoficială, a făcut o încercare sfioasă de luat la revedere. Am făcut fotografii, pe o colegă chiar au răbufnit-o lacrimile și am plecat nostalgici spre locuințele în care aveam să ne simțim mai mult sau mai puțin sufocați.

Acele luni, căci am rămas sub starea de alertă până la finele anului, au fost aproape insuportabile. Nu mi-au priit de nicio culoare. Am tânjit tot timpul după rutina pe care o consideram perfectă. Am încercat să fiu activă la ore (nu conștientizez dacă am avut succes), nu am pornit niciodată camera video (decizia a fost legată și de o dorință paternă) și am regresat psihic.

Făcând bilanțul evenimentelor din ultimele 365 de zile, constat că am izbutit să fiu conciliantă cu ele, am supraviețuit fără discuție. Pot afirma că acest an nu a fost ieșit din comun.

Omenirea s-a confruntat adesea cu situații asemănătoare, ba chiar mult mai greu de gestionat, astfel nu consider că pandemia de COVID-19 este distonantă și nici periculoasă. Eu am avut fericirea de a nu cunoaște niciun caz real de covid. Faptul că noi nu suntem familiarizați cu acest fel de catastrofe, că nimic nu a zguduit planeta de șapte decenii, nu alimentează impresia că trăim o anomalie.

Dacă e să fi învățat ceva din toate aceste lockdown-uri, cred că am reușit să nu mă mai plâng de orice împrejurare incomodă, să privesc problemele cu mai mult curaj și să prelucrez viața oricărui ar fi.

Ana-Maria Tun, clasa a XI-a E

Patru mari scriitori inspirați de epidemii

de Adrien Gombeaud

Tradus din limba franceză de Ana Anghel și Cristina Văscănianu, clasa a XI-a D
Îndrumător, Ionela Mihăilescu, profesor de limba franceză

La fiecare eveniment, francezii caută lumina cărților. Este rândul romanului „Ciuma” de Camus să ne însoțească în această perioadă de izolare. În timp ce această carte a cunoscut un vârf de vânzări încă de la începutul epidemiei, există și alte povești care merită, de asemenea, să fie descoperite sau redescoperite.

1. „Ciuma” de Albert Camus

Publicat la apusul nazismului, în 1947, *Ciuma* a avut loc la Oran, cu câțiva ani mai devreme. Un medic, un funcționar al orașului, un jurnalist... își organizează viața sub jugul epidemiei. „Ceea ce învățăm în mijlocul ciumei este că există în oameni mai

multe lucruri de admirat decât lucruri de disprețuit.”, scrie Camus. Orașul va învinge pesta. Astfel, cei care sunt cruțați de boală moștenesc datoria de a regândi lumea.

2. „Anul leului” de Deon Meyer

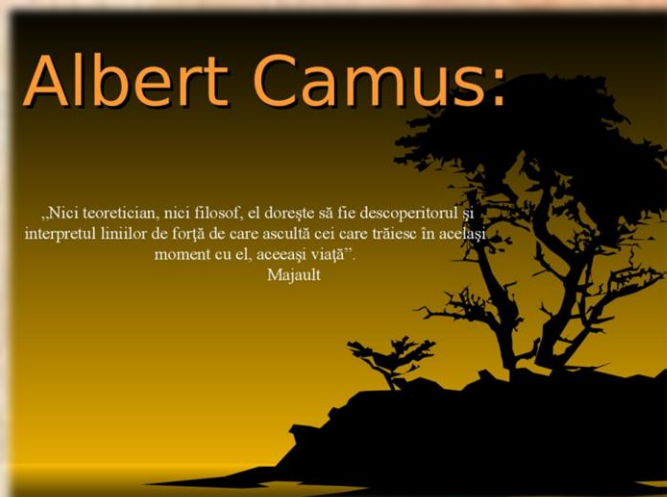
Publicat în 2017, *Anul Leului* ar trebui să primească anul acesta „marele premiu al romanului premonitoriu”. Construit ca un mozaic de ziare și mărturii, cartea descrie într-un mod aproape documentar o Africa de Sud lovită de o epidemie de coronavirus. „Febra” a distrus o mare parte din omenire, economia s-a prăbușit, abandonarea fabricilor și a centralelor electrice a dus la explozii, incendii, valuri de poluare și, apoi, la reparația altor viruși. Între thriller și science-fiction, *Anul leului* evocă și promisiunea reconstrucției, ideea că lumea noastră este reinventată constant.

3. „Husarul de pe acoperiș” de Jean Giono

Provența, cu tufărișul ei, cu briza sa mediteraneană și muribunzii ei afectați de holeră. În 1951, Jean Giono prezintă în acest paradis pătat decorul unei aventuri epice și al unei pasiuni magnifice. La sfârșitul anilor 1830, husarul piemontez Angelo Pardi fuge din Italia după ce a ucis în duel un ofițer austriac. Suspectat de otrăvirea fântânilor din Manosque, Angelo trăiește pe acoperișurile caselor abandonate, zburând peste moarte și disperare, până când o întâlnește pe Pauline. *Husarul de pe acoperiș* reinventează holeră, simptomele și modurile de transmitere a acesteia. Virusul lui Giono va fi mai întâi literar: un personaj cu drepturi depline, un demon ridicat din mizeria lumii, iar frica de holeră se poate dovedi mai periculoasă decât holeră însăși. Pauline va fi infectată, iar moartea va fi cucerită nu prin medicament, ci prin iubire.

4. „Jurnalul anului de ciumă” de Daniel Defoe

Defoe publică propriul său *Jurnal al anului de ciumă* în 1722, la mai bine de jumătate de secol după epidemia care a lovit Londra în 1665. Acest jurnal este deci o ficțiune, în care totul pare teribil de adevărat, după cum s-a documentat cu precizie autorul lui *Robinson Crusoe*. Un narator ne conduce, zi de zi, în spirala fatală care cuprinde capitala. Defoe descrie exodul panicat al londonezilor, cadavrele aruncate în căruțe, predicatorii și escrocii izvorâți din mahalale, moartea care devine banală... și un întreg popor care se predă lui Dumnezeu sau Providenței. Cronica unei contagiuni, *Jurnalul anului de ciumă*, este, de asemenea, o carte grozavă despre orașul Londra, zdrobit ca un colos otrăvit și care, simbol etern al rezistenței, va reveni la viață.

Referințe:

- <https://www.lesechos.fr/weekend/livres-expositions/7-grands-ecrivains-inspires-par-les-epidemies-1214054>

Qu'est-ce que signifie la Francophonie?

Teodora Malanca, clasa a X-a D2

Bonjour à tous! Je suis heureuse de vous retrouver ici et j'espère que dans les lignes que vous allez lire, vous en découvrirez le plus possible sur la Francophonie.

Tout d'abord, qu'est-ce que c'est<< la Francophonie>> ? La Francophonie est le terme utilisé pour désigner la totalité de pays et de personnes qui utilisent le français pour des besoins spécifiques. Saviez-vous que le français est la langue officielle dans 29 pays et que 90,5 millions d'étudiants dans le monde étudient-ils le français ? La Journée internationale de la Francophonie est célébrée chaque année le 20 mars depuis 1970. Cette journée parvient à réunir 274 millions de personnes dans le monde et plus de 900 millions de personnes dans les 80 États et gouvernements de l'Organisation internationale de la Francophonie. Une façon de célébrer cette journée consiste à organiser des concours scolaires sur des thèmes spécifiques. Il peut s'agir de concours de littérature, de dessins, de chansons, de poèmes ou des activités qui mettent en valeur les connaissances linguistiques ou culturelles des personnes concernées.

Parlons un peu de la Francophonie en Roumanie: En raison des valeurs promues par la Francophonie et des liens culturels, économiques et politiques, notre pays a décidé de faire partie de cette institution en 1991 en tant qu'observateur et depuis 1993 en tant que membre à part entière. Comme de nos jours, les langues étrangères sont devenues une nécessité pour tout le monde, le français, l'une des langues les plus connues et les plus répandues, est étudié avec succès dans les écoles roumaines et apprécié pour sa clarté et sa précision. Ainsi, les élèves découvrent une langue qui peut traduire les nuances les plus profondes de la pensée et de la sensibilité humaine, mais aussi un monde nouveau et complexe - celui de la francophonie. Cela explique le fait qu'il y ait plus de 900 000 professeurs de français dans le monde. Ici, je veux remercier un peu à tous les professeurs de langue française qui parviennent à travers leurs super-pouvoirs à nous transmettre la vraie culture française, à nous guider à travers la civilisation des pays et des peuples francophones.

Pour conclure, nous devons apprécier leur implication et leur pouvoir de dépasser le schéma classique, en essayant, en plus des cours de langue, de nous présenter la véritable et merveilleuse histoire de ce royaume inconnu- la francophonie, que nous découvrons, classe après classe, avec leur aide.

Trenul Morții

Cătălina-Elena Băitanu, Daniela Ungureanu, Paul Iulian Titianu, Clasa a XI-a El
Profesor îndrumător: Victorița Aneculi

În anul 1918 s-a încheiat Primul Război Mondial care a marcat lumea, și, în special Europa. A lăsat în urma lui distrugeri, pierderi de vieți și multe traume.

Peste două decenii a izbucnit Al Doilea Război Mondial, care a fost mai distrugător decât cel anterior. Un episod dramatic care a avut loc în România a fost reprezentat de Progromul de la Iași, care a avut loc între 27 și 30 iunie 1941.

În după amiaza zilei de vineri, 27 iunie 1941, la cinci zile după intrarea României în război, Ion Antonescu a telefonat colonelului Constantin Lupu și i-a ordonat „Să curețe Iașul de evrei”. Prefectul, chestorul poliției și alți reprezentanți ale instituțiilor ieșene au ordonat percheziționarea locuințelor evreilor din Iași.

Correspondentul oficial al ziarului „Corriere della Sera”, Curzio Malaparte, a surprins aceste acțiuni ale armatei: „...cete de evrei fugeau pe străzi, urmăriți de soldați și civili furioși, înarmați cu cuțite și răngi de fier, grupuri de jandarmi spargeau ușile cu patul armei, ferestrele se deschideau pe neașteptate, femeii în cămăși, cu părul fluturând, apăreau la geam agitându-și brațele și țipând, unele se aruncau de la fereastră, lovindu-și obrazul cu un sunet surd de asfaltul trotuarului. Echipa de soldați aruncau grenade prin ferestrele subsolurilor, locuri în care multă lume încercase să-și găsească salvarea, câțiva s-au așezat în patru labe să privească înăuntru, să vadă efectul exploziilor, se întorceau către camarazi și râdeau.”

În tot orașul se auzeau focuri de armă, iar în scurt timp pe străzi au fost depozitate mormane de cadavre. În câteva ore au fost uciși sute de evrei, dar tendința generală nu era asasinatul, ci strângerea evreilor și trimiterea lor la Chestură.

Un martor, Illy Moscovici, redă această experiență în depoziția lui la Tribunalul Special pentru judecarea criminalilor de război, în martie 1945. „Iată - trec convoaie de evrei, bătrâni, bărbați, femei și copii... cu mâinile în sus. Se duc spre Chestură, încadrați de santinele și păzitori civili, cu parul în mâini. Noi stăm cu toții în casă, complet închiși. Nimeni nu scoate o vorbă. Iată, vine un sergent în curte și strigă ca toți bărbații (evrei) să se ducă cu actele la Chestură, căci cine va fi găsit fără viza Chesturii, va fi împușcat... Ușile încep să se deschidă. Ies bărbații în curte. Niciunul nu se teme... Din curtea noastră pornesc nouă bărbați, din casa mea numai patru. Niciunul nu s-a mai întors niciunul”.

Fig. 1. Progromul de la Iași

Au existat și evrei care au supraviețuit. Aceștia au fost îmbarcați în două trenuri, numite și *trenurile morții*. Evreii au fost înghesuiți în condiții inumane în vagoane fără aerisire, apă sau asistență medicală.

Primul *tren al morții* a plecat din Iași între 3.30 și 4.15 dimineața. A trecut prin Târgu Frumos, dar nu a oprit și s-a îndreptat spre Pașcani, Lespezi, după care s-a întors la Pașcani și de aici la Roman. La ora 16.00 a plecat din Roman spre Târgu Frumos unde a ajuns spre seară.

În gara Săbăoani, câțiva evrei au reușit să rupă scândurile vagoanelor, să sară din tren și să fugă. Trenul a ajuns la Târgu Frumos la ora 21.30 și a început debarcarea celor închiși. Trenul era alcătuit din 39 de vagoane, în care au fost închiși 2530 de evrei.

Au fost deschise trei vagoane din care au coborât 100-120 de evrei. Aceștia au fost încolonați, păziți de poliție și armată și duși la Sinagoga Mare. Pe drum au fost maltratați și chiar au fost împușcați cei care au ieșit din coloană și au încercat să bea apă din bălțile de lângă drum. Restul vagoanelor nu au fost deschise pentru că au fost oprți de o subunitate germană, ajutată de câțiva soldați români.

Cu toate că populația din Târgu Frumos a fost amenințată, a oferit celor închiși în vagoane apă și câteva sute de pâini. Dimineața au fost imbarcați și evreii care au petrecut noaptea la Sinagogă.

Evacuarea morților a început în dimineața zilei de 1 iulie 1941. Primarul și șeful poliției au luat decizia să aducă la gară romii care locuiau în apropiere ca să ajute la descărcarea morților din vagoane. Romii au acceptat cu condiția de a jefui sau a lua orice bun doreau de la cei decedați. Printre cei înhumați în gropile comune s-a aflat și un evreu viu, care a fost salvat de preotul Paul Teodorescu, din Războieni. Groapa comună avea 25 metri lungime, era adâncă de 2,5 metri. În aceasta au fost îngropați 650-654 de evrei.

Fig.2. Trenul morții în Târgu Frumos

Trenul a plecat în după amiaza zilei de 1 iulie 1941 către Roman. Aici comunității evreiești i s-a permis să le aducă celor din vagoane alimente și haine. La plecarea din Roman, prefectul județului le-a oferit 50 de kilograme de zahăr. La Ploiești le-au fost împărțite 600 de pâini.

Din cei 2530 de evrei au supraviețuit 101. În Târgu Frumos au fost descărcate 654 de cadavre, la Mircești, 327, la Săbăoani, 300, la Roman, 53, la Mărășești, 50 iar la Călărași, 25. Doi evrei care au încercat să fugă au fost împușcați.

Primul episod al Progromului de la Iași s-a încheiat dramatic. El a continuat cu experiențele cumplite trăite de evreii imbarcați în cel de-al doilea tren al morții. Aceste episoade de antisemitism au marcat istoria României și au rămas întipărite în mentalul colectiv.

Bibliografie:

- ANCEL, J., *Preludiu la asasinat. Progromul de la Iași*, Editura Polirom, Iași, 2005.
- ENEA, S.-C., *Din nou despre Trenul Morții la Târgu Frumos. Cronologie, Fapte, Personaje*, în *Studia et acta historiae iudaeorum Romaniae*, nr. XIII.
- KAREȚKI, A., COVACI, M., *Zile însângerate la Iași. 1941*, Editura Politică, București, 1978.

Surse internet:

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Pogromul_de_la_Ia%C8%99i
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Trenurile_mor%C8%9Bii

Ecuția matricială $X^2 = \begin{pmatrix} A & B \\ C & D \end{pmatrix}$, $A, B, C, D \in \mathbb{C}$

I. $A \neq D$

Fie $X = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix}$, atunci $X^2 = \begin{pmatrix} x^2 + yz & y(x+t) \\ z(x+t) & t^2 + yz \end{pmatrix}$ și vom avea de rezolvat sistemul de ecuații:

$$\begin{cases} x^2 + yz = A & (1) \\ y(x+t) = B & (2) \\ z(x+t) = C & (3) \\ t^2 + yz = D & (4) \end{cases}$$

Înmulțind ecuațiile (2) și (3) obținem $yz = \frac{BC}{(x+t)^2}$ (5). Introducem (5) în (1) și (4) și obținem: $\begin{cases} x^2 + \frac{BC}{(x+t)^2} = A \\ t^2 + \frac{BC}{(x+t)^2} = D \end{cases}$ (6)

Scădem (4) din (1) și obținem $x^2 - t^2 = A - D \rightarrow (x-t)(x+t) = A - D \rightarrow (x-t)^2(x+t)^2 = (A-D)^2 \xrightarrow{A-D \neq 0}$

$$\frac{1}{(x+t)^2} = \frac{(x-t)^2}{(A-D)^2} \quad (7).$$

Introducând (7) în (6) obținem: $\begin{cases} x^2 + BC \cdot \frac{(x-t)^2}{(A-D)^2} = A \\ t^2 + BC \cdot \frac{(x-t)^2}{(A-D)^2} = D \end{cases} \Leftrightarrow \begin{cases} (A-D)^2 x^2 + BC(x-t)^2 = A(A-D)^2 \\ (A-D)^2 t^2 + BC(x-t)^2 = D(A-D)^2 \end{cases}$ (8).

(8) este sistem omogen de gradul doi, din care aflăm x și t.

Folosind (2) și (3) aflăm y și z.

Exemplu. Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} 16 & 12 \\ 9 & 13 \end{pmatrix}$.

Având $\begin{pmatrix} A & B \\ C & D \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 16 & 12 \\ 9 & 13 \end{pmatrix}$, punând $X = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix}$ și, înlocuind în (8), obținem sistemul omogen de gradul doi:

$$\begin{cases} (16-13)^2 x^2 + 12 \cdot 9(x-t)^2 = 16 \cdot 9 \quad | :9 \\ (16-13)^2 t^2 + 12 \cdot 9(x-t)^2 = 13 \cdot 9 \quad | :9 \end{cases} \Leftrightarrow \begin{cases} x^2 + 12(x-t)^2 = 16 \\ t^2 + 12(x-t)^2 = 13 \end{cases} \Leftrightarrow \begin{cases} 13x^2 - 24xt + 12t^2 = 16 \\ 12x^2 - 24xt + 13t^2 = 13 \end{cases} \quad (9).$$

Înmulțind în (9) prima ecuație cu -13 și a doua ecuație cu 16 și adunând ecuațiile, obținem:

$$23x^2 + 72xt + 52t^2 = 0 \quad (10).$$

Împărțind prin $t^2 \neq 0$, obținem $\frac{x}{t} = 2 \Leftrightarrow x = 2t$ sau $\frac{x}{t} = \frac{26}{23} \Leftrightarrow x = \frac{26t}{23}$. (11)

Folosind ecuația $x^2 + 12(x-t)^2 = 16$ din (9), alcătuim sistemele (12) și (13):

$$(12) \begin{cases} x = 2t \\ x^2 + 12(x-t)^2 = 16 \end{cases} \text{ cu soluțiile } (x, t) = (2, 1) \text{ sau } (x, t) = (-2, -1) \quad (12')$$

$$(13) \begin{cases} x = \frac{26t}{23} \\ x^2 + 12(x-t)^2 = 16 \end{cases} \text{ cu soluțiile } (x, t) = \left(\frac{26}{7}, \frac{23}{7}\right) \text{ sau } (x, t) = \left(-\frac{26}{7}, -\frac{23}{7}\right) \quad (13')$$

Din (12') rezultă $x+t = 3 \xrightarrow{(2)(3)} y = \frac{B}{x+t} = \frac{12}{3} = 4$ și $z = \frac{C}{x+t} = \frac{9}{3} = 3 \rightarrow X_1 = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 2 & 4 \\ 3 & 1 \end{pmatrix}$.

$$\text{sau } x + t = -3 \xrightarrow{(2)(3)} y = \frac{B}{x+t} = \frac{12}{-3} = -4 \text{ și } z = \frac{C}{x+t} = \frac{9}{-3} = -3 \rightarrow X_2 = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} -2 & -4 \\ -3 & -1 \end{pmatrix}.$$

$$\text{Din (13')} \text{ rezultă } x + t = 7 \xrightarrow{(2)(3)} y = \frac{B}{x+t} = \frac{12}{7} \text{ și } z = \frac{C}{x+t} = \frac{9}{7} \rightarrow X_3 = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} \frac{26}{7} & \frac{12}{7} \\ \frac{9}{7} & \frac{23}{7} \end{pmatrix}.$$

$$\text{sau } x + t = -7 \xrightarrow{(2)(3)} y = \frac{B}{x+t} = \frac{12}{-7} \text{ și } z = \frac{C}{x+t} = \frac{9}{-7} \rightarrow X_4 = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} \frac{-26}{7} & \frac{-12}{7} \\ \frac{-9}{7} & \frac{-23}{7} \end{pmatrix}. \text{ Am obținut}$$

patru soluții.

II. Dacă **A=D** (vezi (7)) atunci, conform ecuațiilor (1) și (4) din sistemul inițial, rezultă $x^2 = t^2 \rightarrow x = \pm t$.

Obs. Dacă $x = -t$, atunci $B=C=0$, în caz contrar ecuația $X^2 = \begin{pmatrix} A & B \\ C & A \end{pmatrix}$ nu are soluții.

Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} A & B \\ C & A \end{pmatrix}$

Rezolvare. Notăm $X = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix}$; $X^2 = \begin{pmatrix} x^2 + yz & y(x+t) \\ z(x+t) & t^2 + yz \end{pmatrix}$. Avem de rezolvat sistemul:

$$\begin{cases} x^2 + yz = A \\ y(x+t) = B \\ z(x+t) = C \\ t^2 + yz = A \end{cases} \rightarrow x^2 = t^2 \rightarrow \begin{array}{l} \text{II. 1. } x = t \rightarrow x + t = 2x \\ \text{II. 2. } x = -t \rightarrow B = C = 0 \end{array}$$

Exemplul II.1.a.

Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} 1 & -6 \\ 48 & 1 \end{pmatrix}$. Notând $X = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix}$ avem de rezolvat sistemul de ecuații:

$$\begin{cases} x^2 + yz = 1 \\ y(x+t) = -6 \\ z(x+t) = 48 \\ t^2 + yz = 1 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 + yz = 1 \\ y(x+t) = -6 \\ z(x+t) = 48 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} t^2 = x^2 \rightarrow (x+t)(x-t) = 0 \rightarrow x+t = 0 \text{ fals, deci } x-t = 0 \leftrightarrow x = t \leftrightarrow x+t = 2x \end{cases}$$

$$\begin{cases} x^2 + yz = 1 \\ y \cdot 2x = -6 \\ z \cdot 2x = 48 \\ t = x \end{cases} \leftrightarrow \begin{cases} x^2 + yz = 1 \\ y = -3/x \\ z = 24/x \\ t = x \end{cases} \rightarrow x^2 - \frac{72}{x^2} = 1 \rightarrow x^4 - x^2 - 72 = 0 \rightarrow \begin{cases} x_1 = 3 \\ x_2 = -3 \\ x_3 = 2i\sqrt{2} \\ x_4 = -2i\sqrt{2} \end{cases}$$

$$\text{Din } x_1=3 \rightarrow y = -1, z = 8, t = 3 \text{ și } X_1 = \begin{pmatrix} 3 & -1 \\ 8 & 3 \end{pmatrix}.$$

$$\text{Din } x_2=-3 \rightarrow y = 1, z = -8, t = -3 \text{ și } X_2 = \begin{pmatrix} -3 & 1 \\ -8 & -3 \end{pmatrix}.$$

$$\text{Din } x_3=2i\sqrt{2} \rightarrow y = \frac{3i\sqrt{2}}{4}, z = -6i\sqrt{2}, t=2i\sqrt{2} \text{ și } X_3 = \begin{pmatrix} 2i\sqrt{2} & \frac{3i\sqrt{2}}{4} \\ -6i\sqrt{2} & 2i\sqrt{2} \end{pmatrix}.$$

Din $x_4 = -2i\sqrt{2} \rightarrow y = -\frac{3i\sqrt{2}}{4}, z = 6i\sqrt{2}, t = -2i\sqrt{2}$ și $X_4 = \begin{pmatrix} -2i\sqrt{2} & -\frac{3i\sqrt{2}}{4} \\ 6i\sqrt{2} & -2i\sqrt{2} \end{pmatrix}$.

Exemplul II.1.b. Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} A & B \\ B & A \end{pmatrix} \forall A, B \in \mathbb{C}^*, A = 8, B = 3$. Răspuns:

$$X_{1,2} = \begin{pmatrix} \pm \frac{\sqrt{5} + \sqrt{11}}{2} & \pm \frac{-\sqrt{5} + \sqrt{11}}{2} \\ \pm \frac{-\sqrt{5} + \sqrt{11}}{2} & \pm \frac{\sqrt{5} + \sqrt{11}}{2} \end{pmatrix}, X_{3,4} = \begin{pmatrix} \pm \frac{-\sqrt{5} + \sqrt{11}}{2} & \pm \frac{\sqrt{5} + \sqrt{11}}{2} \\ \pm \frac{\sqrt{5} + \sqrt{11}}{2} & \pm \frac{-\sqrt{5} + \sqrt{11}}{2} \end{pmatrix}$$

Exemplul II.1.c.

Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} 0 & 3 \\ -2 & 0 \end{pmatrix}$. Notând $X = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix}$ avem de rezolvat sistemul de ecuații:

$$\begin{cases} x^2 + yz = 0 \\ y(x+t) = 3 \\ z(x+t) = -2 \\ t^2 + yz = 0 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 - \frac{3}{2x^2} = 0 \\ y \cdot 2x = 3 \rightarrow y = \frac{3}{2x} \\ z \cdot 2x = -2 \rightarrow z = \frac{-1}{x} \\ t^2 = x^2 \rightarrow t^2 - x^2 = 0 \rightarrow t+x \neq 0 \text{ și } t-x=0 \rightarrow t=x \end{cases} \rightarrow \begin{cases} 2x^4 = 3 \\ y = \frac{3}{2x} \\ z = \frac{-1}{x} \\ t = x \end{cases}$$

$$X_{1,2} = \begin{pmatrix} \pm \sqrt[4]{\frac{3}{2}} & \pm \frac{3}{2} \sqrt[4]{\frac{2}{3}} \\ \mp \sqrt[4]{\frac{2}{3}} & \pm \sqrt[4]{\frac{3}{2}} \end{pmatrix}, X_{3,4} = \begin{pmatrix} \pm \sqrt[4]{\frac{3}{2}} i & \mp \frac{3}{2} \sqrt[4]{\frac{2}{3}} i \\ \pm \sqrt[4]{\frac{2}{3}} i & \pm \sqrt[4]{\frac{3}{2}} i \end{pmatrix}$$

Exemplul II.1.d.

Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} 3 & 0 \\ -5 & 3 \end{pmatrix}$. Notând $X = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix}$ avem de rezolvat sistemul de ecuații:

$$\begin{cases} x^2 + yz = 3 \\ y(x+t) = 0 \\ z(x+t) = -5 \\ t^2 + yz = 3 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 + yz = 3 \\ y(x+t) = 0 \\ z(x+t) = -5 \\ t^2 = x^2 \rightarrow t = x \text{ (} t = -x \text{ face imposibilă ecuația a 3-a din sistem)} \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 + yz = 3 \\ y \cdot 2x = 0 \\ z \cdot 2x = -5 \\ t = x, x \neq 0 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 = 3 \\ y = 0 \\ z = \frac{-5}{2x} \\ t = x \end{cases}$$

$$\begin{cases} x = \pm\sqrt{3} \\ y = 0 \\ z = \frac{-5}{\pm 2\sqrt{3}} \\ t = \pm\sqrt{3} \end{cases} \rightarrow \text{Avem soluțiile: } X_1 = \begin{pmatrix} \sqrt{3} & 0 \\ \frac{-5}{2\sqrt{3}} & \sqrt{3} \end{pmatrix}; X_2 = \begin{pmatrix} -\sqrt{3} & 0 \\ \frac{5}{2\sqrt{3}} & -\sqrt{3} \end{pmatrix}$$

Exemplul II.1.e.

Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} -6 & 1 \\ 0 & -6 \end{pmatrix}$. Notând $X = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix}$ avem de rezolvat sistemul de ecuații:

$$\begin{cases} x^2 + yz = -6 \\ y(x+t) = 1 \\ z(x+t) = 0 \\ t^2 + yz = -6 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 + yz = -6 \\ y(x+t) = 1 \\ z(x+t) = 0 \\ t^2 = x^2 \rightarrow t = x \text{ (} t = -x \text{ face imposibilă ecuația a 2-a din sistem)} \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 + yz = -6 \\ y \cdot 2x = 1 \\ z \cdot 2x = 0 \\ t = x, x \neq 0 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 = -6 \\ y = \frac{1}{2x} \\ z = 0 \\ t = x \end{cases} \rightarrow$$

$$\begin{cases} x = i\sqrt{6} \\ y = \frac{-i\sqrt{6}}{12} \\ z = 0 \\ t = i\sqrt{6} \end{cases} \text{ sau } \begin{cases} x = -i\sqrt{6} \\ y = \frac{i\sqrt{6}}{12} \\ z = 0 \\ t = -i\sqrt{6} \end{cases} \text{ Avem soluțiile: } X_1 = \begin{pmatrix} i\sqrt{6} & \frac{-i\sqrt{6}}{12} \\ 0 & i\sqrt{6} \end{pmatrix}; X_2 = \begin{pmatrix} -i\sqrt{6} & \frac{i\sqrt{6}}{12} \\ 0 & -i\sqrt{6} \end{pmatrix}.$$

II.2. Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} A & 0 \\ 0 & A \end{pmatrix}$. Notând $X = \begin{pmatrix} x & y \\ z & t \end{pmatrix}$ avem de rezolvat sistemul de ecuații:

$$\begin{cases} x^2 + yz = A \\ y(x+t) = B = 0 \\ z(x+t) = C = 0 \\ t^2 + yz = A \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x^2 + yz = A \\ y(x+t) = 0 \\ z(x+t) = 0 \\ t^2 = x^2 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} 1^\circ \begin{cases} x = \pm\sqrt{A - yz} \\ y \in \mathbb{C} \\ z \in \mathbb{C} \\ t = -x \end{cases} \text{ (soluție dublu nedeterminată) sau} \\ 2^\circ \begin{cases} x^2 + yz = A \\ y \cdot 2x = 0 \\ z \cdot 2x = 0 \\ t = x = 0 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} yz = A \\ y \in \mathbb{C} \\ z \in \mathbb{C} \\ t = x = 0 \end{cases} \rightarrow \begin{cases} x = 0 \\ y \in \mathbb{C}^* \\ z = \frac{A}{y} \\ t = 0 \end{cases} \text{ sau } 3^\circ \begin{cases} x = 0 \\ y = \frac{A}{z} \\ z \in \mathbb{C}^* \\ t = 0 \end{cases} \\ \text{(} 2^\circ \text{ și } 3^\circ \text{ - soluții simplu nedeterminate)}$$

EXEMPLE

II.2.a. Rezolvați ecuația matricială $X^2 = \begin{pmatrix} A & 0 \\ 0 & A \end{pmatrix} \forall A \in \mathbb{C}$, (4 tipuri de soluții).

$$1^\circ. X_1 = \begin{pmatrix} \sqrt{A - yz} & y \\ z & -\sqrt{A - yz} \end{pmatrix}, \forall y, z \in \mathbb{C}; X_2 = \begin{pmatrix} -\sqrt{A - yz} & y \\ z & \sqrt{A - yz} \end{pmatrix}, \forall y, z \in \mathbb{C}.$$

$$2^\circ. X_3 = \begin{pmatrix} 0 & y \\ A & 0 \end{pmatrix}, \forall y \in \mathbb{C}^*; X_4 = \begin{pmatrix} 0 & A \\ z & 0 \end{pmatrix}, \forall z \in \mathbb{C}^*;$$

Cazuri particulare

În 2° , dacă $y = 0$ atunci $A = 0$, iar ecuația $X^2 = \begin{pmatrix} 0 & 0 \\ 0 & 0 \end{pmatrix}$ are soluția $X_3 = \begin{pmatrix} 0 & 0 \\ z & 0 \end{pmatrix}, \forall z \in \mathbb{C}$.

În 3° , dacă $z = 0$ atunci $A = 0$, iar ecuația $X^2 = \begin{pmatrix} 0 & 0 \\ 0 & 0 \end{pmatrix}$ are soluția $X_4 = \begin{pmatrix} 0 & y \\ 0 & 0 \end{pmatrix}, \forall y \in \mathbb{C}$.

Prof. Căileanu Sorin

Diamantul negru

*Alin Dimitrie Apostol, clasa a IX-a F
Profesor îndrumător: Anca Roșu*

Diamantul negru se numără printre pietrele prețioase cele mai apreciate și mai spectaculoase în sectorul de lux, aspectul lui special acordându-i o considerabilă încărcătură de distincție și strălucire.

Diamantele negre sunt foarte rare, fiind descoperite în doar două locații de pe Terra: în Africa și Brazilia. Cele mai vechi diamante negre au fost datate cu 2,6-3,8 miliarde de ani în urmă.

Cele mai noi teorii privitoare la originea acestei pietre deosebite susțin că proveniența diamantului negru este legată de căderea meteoriților pe suprafața terestră, ele nefiind găsite în depozitele geologice obișnuite.

Diamantele negre sunt cristale alcătuite din milioane de alte cristale mici, presate la temperaturi uriașe, care provin dintr-o bogată sursă de hidrogen. Straturile de cristale din care sunt alcătuite nu permit pătrunderea luminii și îi conferă o opacitate ieșită din comun, similară structurii unor fragmente de meteoriți găsite de om în epoca modernă.

Într-o primă fază, diamantele negre erau utilizate doar în industrie, duritatea lor remarcabilă impunându-le ca elemente indispensabile la realizarea vârfurilor de burghie, dar odată cu trecerea anilor și-au câștigat un binemeritat loc de frunte în gama pietrelor prețioase.

Prețul unui astfel de diamant este fixat în raport cu factori complet diferiți față de cei patru „C” utilizați la clasificarea calității diamantelor tradiționale: Colour, Cut, Carat, Clarity – ținând cont tocmai de natura neobișnuită a pietrei. Valoarea diamantului negru este determinată de modul în care este tăiat, având în vedere dificultatea pe care o presupune această operațiune, montajul său în bijuterie, precum și dimensiunile pe care le prezintă, prețul variind între 350-400 euro pe un carat.

Cel mai vechi diamant negru cunoscut, „Black Orlov”, datează din 1750, era tăiat în formă de perniță și a aparținut prințesei ruse Nadia Vyegin-Orlov. Se presupune că un blestem urmărea pe toate posesoarele acestuia, toate murind în condiții nu tocmai naturale. Pentru a întrerupe blestemul, ultimul dintre proprietarii cunoscuți, Charles F. Winson, a decis tăierea diamantului în trei bucăți. Astfel, de la cele 195 de carate, ceea ce este cunoscut astăzi ca „Diamantul negru Orlov” mai are doar 67,5 carate. Decorează acum un impresionant colier alături de circa 124 diamante albe.

În formă de inimă, picătură sau cu diferite alte tipuri de tăieturi, diamantele negre sunt splendide pietre prețioase, utilizate în ultima perioadă și la personalizarea dispozitivelor smartphone de lux sau autoturismelor, grație fascinantului lor aspect întunecat, care reușește să pună în valoare orice obiect.

Sarea și spiritul

*Iosif Daniel Băcușcă, clasa a IX-a F
Profesor îndrumător: Anca Roșu*

Sarea din alimentația actuală este mai degrabă un element nociv, decât unul benefic, datorită procesării acesteia, la fel ca și în cazul zahărului sau pastelor făinoase.

Fiind unul dintre cele mai utilizate alimente, unele popoare ale lumii au găsit conexiuni între consumul de sare ca adaos în hrană și efectul pe care îl are asupra spiritului consumatorului.

În medicina ayurvedică (indiană) sarea este considerată unul dintre cele mai importante elemente pentru întărirea energiei.

În medicina chineză sarea este substanța alimentară cu cea mai puternică acțiune „descendentă”. Natura ei Yin întărește digestia deoarece contribuie la formarea acidului clorhidric în stomac. La chinezi, sarea în exces conduce la „lăcomie”. Ea este un aliment care „răcește” corpul, direcționând energia în interior și în jos, așa cum plantele în timpul iernii trimit rădăcinile cât mai adânc în pământ.

Sarea are proprietăți detoxifiante. În cazul intoxicației sângelui cu erupții la nivelul pielii sau modificările aurei energetice, pot fi folosite băile cu sare. Sării îi corespunde în terapia chineză, ca emoții, frica și nesiguritatea. Dorința noastră de securitate emoțională se manifestă prin consumul de sare, excesul de sare dă sentimentul de frică.

Sarea atrage apa și de aceea prezența ei în vasele sangvine creează tensiune arterială, excesul de sare fiind

contraindicat în hipertensiune. Toleranța la sare este individuală, astfel încât cantitățile minime de sare la unele persoane pot determina edeme masive, pe când la alții nu provoacă afecțiuni.

Recomandată este sarea nerafinată, de mare, unde concentrația de clorură de sodiu și alte săruri sunt similare cu cele din sângele nostru. Sarea naturală trebuie să fie gri și cu cristale mari, doar așa la nivelul spiritului și al minții produce luciditate.

Sarea relaționează cu formele simple de viață din ocean și ne pot conecta în mod direct cu originile noastre primitive, dar un dezechilibru prin exces de sodiu și potasiu poate dezvolta tumori. Excesul de sare duce la hipertensiune, edem, ulcer, leziuni ale rinichiului din absorbția de nutrienți și de calciu, afecțiuni ale sistemelor nervos, muscular și sanguin.

„Doamna Șarpe”

*Iosif-Daniel Băcușcă, clasa a IX-a F
Profesor îndrumător: Anca Roșu*

Așa era supranumită Caterina de Medici, regina Franței, soția lui Henric al II-lea. Ea a adus în Franța tehnicile italiene de otrăvire. Era călăuzită de doi alchimiști Bianco și Cosimo Ruggieri care îi confecționau pumnale și bomboane otrăvite cu care își anihila toți adversarii. Se spune că laboratorul și depozitul de otrăvuri se aflau în una din cele 200 de camere ale Castelului Blois.

În secolele XIV și XV nu exista aristocrat respectabil care să nu aibă pe-aproape un alchimist italian, capabil să producă otrăvuri, dar și un antidot împotriva acestora. Cel mai ieftin antidot era „piatra de broască râioasă”, obținut din stomac calcifiat de broască. Dar se foloseau ca antidot și „praful de corn de rinocer” sau „pulberea de diamant”.

Crezi că știi ceva despre ciocolată?

*Paula Diana Fămatu -Tărăpănel, clasa a IX-a F
Profesor îndrumător: Anca Roșu*

Faptul că ciocolata este unul dintre cele mai îndrăgite alimente din lume este un lucru de notorietate. Și cum ar putea cineva să facă acest lucru când aceasta nu este doar delicioasă, ci poate fi extrem de sănătoasă când este preparată cu un conținut cât mai mare de cacao și fără ingrediente dăunătoare?

Ciocolata caldă a fost prima formă de preparare a ciocolatei din istorie! Își are originea în cultura aztecă și în cea mexicană, unde se prepara cu ocazia unor ceremonii, cum ar fi nunțile.

Ciocolata solidă a fost inventată în Marea Britanie în 1847! Doi britanici au îmbinat unt de cacao, zahăr și lichior de ciocolată și au creat prima formă de ciocolată solidă. Conținutul de zahăr și cel de acid stearic îi reduce, însă, din beneficii.

Ciocolata cu lapte a fost inventată în Elveția. Aceasta a fost creată de către Daniel Peter în anul 1857, după opt ani în care a experimentat și a lucrat la rețetă, ingredientul cheie fiind laptele condensat.

Ciocolata are un punct de topire fix de 34°C apropiat de temperatura normală a corpului uman! De aceea textura ei este atât de plăcută și catifelată când o savurăm.

Cacaoa este alimentul cel mai bogat în magneziu! În organism, magneziul este un factor de creștere, regenerador, tonic general, antidepresiv, echilibrant psihic. El are rol alături de calciu și fosfor în controlul excitabilității musculare și înlesnește metabolismul vitaminei C și a calciului.

Cacaoa reprezintă alimentul de origine vegetală cel mai bogat în fier! Fierul este un oligoelement prezent la nivelul fiecărei celule din organismul uman, cu rol în formarea hemoglobinei, a unor enzime și mioglobinei. Vindecă și previne anemiile, asigură nutriția mucoaselor, secreția gastrică, respirația celulară, crește rezistența la îmbolnăviri, are acțiune antioxidantă, ajută la creșterea armonioasă.

Cacaoa este cea mai bogată sursă de antioxidanți din lume! Dintre aceștia enumerăm: polifenolii, catechinele și epicatechina. Aceasta din urmă joacă rol important în creșterea masei musculare și îmbunătățirea performanțelor sportive. În boabele de cacao există mai mulți antioxidanți decât în vin roșu, afine, acai, rodii și goji, luate împreună, însă conține și acid stearic care favorizează creșterea colesterolului. Ciocolata albă, însă, nu are antioxidanți, ci doar acid stearic, deci nu este la fel de sănătoasă.

Ciocolata se consumă în cantitate redusă în țările unde este cultivată cacaoa. Africanii, asiaticii și sud – americanii consumă cantități foarte mici de ciocolată, în timp ce în America de Nord consumul este unul destul de crescut. Topul consumatorilor este condus, pe departe, de europeni, în vârf situându-se elvețienii. Cu toate acestea, atunci când a fost adusă în Europa, ciocolata nu a fost deloc populară printre europeni.

Boabele de cacao au fost folosite ca monedă. Băștinașii din America Centrală și America de Sud, în special aztecii, obișnuiau să folosească boabele de cacao ca monedă de schimb.

L'école dans une ville verte du futur

*Andrei-Liviu Grosu, clasa a XI-a C
Profesor îndrumător: Ana Vartanovici*

L'école est l'environnement fermé dans lequel l'enfant forme sa personnalité, apprend et est éduqué. Dans les principes moraux, c'est l'éducation de l'enfant qui se développe dans la société avec l'aide d'autres facteurs- familiaux, d'amis, de l'environnement, des problèmes et des défis.

Physiquement, l'école est forcée d'entrer dans un bâtiment, un institut, qui capture la relation de l'enfant avec tout ce qui l'entoure. Ceci est généralement équilibré et porté au niveau de l'enfant, étant directement proportionnel à l'âge pour apprendre clairement.

On peut dire que l'école n'est pas seulement une école d'enseignants et de classes, elle se développe en observant les collègues, le chemin de l'institut, les pauses, les moments sociaux, l'environnement propre, respectueux de l'environnement. Si la Roumanie est encore contrainte par les dictatures passées, où les écoles et les programmes scolaires, bien qu'adaptés et modernisés, ont la même racine et ne sont pas exactement appropriés, nous pouvons dire que la nouvelle serait une bouffée d'air frais, où l'enseignement supérieur aide les gens à devenir des personnes et des professionnels dans leurs passions. Chaque pays a une école de l'avenir, je dis, parce que nous nous développons différemment. La perception varie, alors les souhaits de l'humanité peuvent être vus.

Je vois une future école dans mon pays, dans une ville verte, avec de nouvelles connexions, une école qui laisse l'enfant choisir, faire face aux décisions, toucher des choses qui sont curieuses.

Architectural, modernisme veut écologie. Une école moderne est une école écologique.

J'imagine le bâtiment dans une structure métallique qui peut être facilement modélisée, avec de grandes fenêtres, où l'énergie provient de panneaux solaires, le système de chauffage refroidissement est moderne, l'isolation est efficace pour une faible consommation. Classes spacieuses, ventilation, rues intelligentes, zones de collecte des déchets (une règle primaire dans les écoles- recyclage), l'emplacement des arbres, la végétation. L'emplacement de

l'établissement devrait surprendre l'idée de liberté. Aucune construction ne doit se trouver à moins de 200 mètres de son voisinage. De petits jardins botaniques, des parcs, des lacs seront construits autour. La forme de l'école devrait varier de l'école élémentaire, à l'école secondaire, au lycée. La structure métallique nous aide à la construire, étant pratique.

Dans l'école primaire, il doit y avoir une construction avec des structures voûtées et fluides qui créent l'imagination de l'enfant. La forme inhabituelle le rend curieux. Ceux-ci seront reliés par des ponts et des couloirs intérieurs. Le métal, le verre et les matériaux en bois créeront la simplicité, et l'endroit sera coloré par les enfants. Des cours intérieures spacieuses permettront aux élèves de se recréer pendant les pauses. La lumière sera captée par des panneaux solaires reliés aux murs de l'école. L'eau utilisée sera recueillie dans des contenants, puis utilisée pour l'écosystème environnant. Le toit sera dédié aux plantations de classe de biologie, où les enfants apprendront à planter, à prendre soin des plantes. Ils auront un télescope pour l'astronomie et un endroit où ils pourront s'asseoir pour admirer les nuages. Pour l'imagination et la curiosité, des salles dédiées (cuisine, salle de jeux, salles robotiques, théâtre, débats) seront créées où des classes de personnalité et de petites passions seront soutenues.

L'école secondaire doit créer du dynamisme, une activité quotidienne pour l'élève, mais aussi apporter confort et détente. Les bâtiments scolaires auront des influences différentes, si les écoles littéraires ont la silhouette d'un amphithéâtre, portionné ou non, les écoles scientifiques auront des angles droits, des formes géométriques se chevauchant. Il y aura des salles et des hautes classes, d'au moins 3 mètres, équipées de meubles réglables en fonction de l'hauteur de l'élève, bien sûr recyclés. Les banques différeront avec une palette de couleurs avec des nuances similaires pour créer du confort. Les fenêtres occuperont la plupart des surfaces des murs extérieurs pour créer une image naturelle. Les salles seront équipées de manière appropriée: laboratoires informatiques modernes, laboratoires de physique, chimie, biologie, sciences,

mathématiques, robotique, salles de danse, sports, salles d'événements, médias sociaux, salles pour des heures interactives. Les cours intérieurs auront des thèmes différents pour les étudiants avec des passions différentes : cours pour le sport, pour le déjeuner, pour la socialisation, pour la méditation. Les bibliothèques seront physiques et numériques. Une grande partie du mobilier sera recyclée, des étagères sur les couloirs, des expositions, etc. l'eau utilisée filtrera et mouillera l'écosystème environnant.

Lycée capture l'élève sensible, qui a atteint l'âge de l'adolescence, qui a besoin d'activités pour le développement personnel et professionnel. L'école qui ressemblera à un panorama aide l'élève à s'ouvrir à l'étendue dans laquelle il vit chaque jour.

En plus des méthodes d'écologisation mentionnées ci-dessus, la responsabilité ici augmente, et certains rafraîchissements du cerveau de l'élève seront mis en pratique. Nous avons besoin d'esprits ouverts et propres, tout comme l'environnement dans une ville verte. L'école doit être ouverte à la ville, donc le 1er étage doit être dédié à la transparence, où les gens de la ville peuvent visiter les expositions des élèves, leurs créations, leurs inventions. C'est ainsi que la socialisation va à un niveau différent, vous parlez à des étrangers, vous échangez des expériences, on vous aide à vous développer. Ainsi, le premier étage sera consacré à cette idée. Les chambres seront grandes et lumineuses. Les cercles et les clubs de lycée aideront à élargir leurs vues. Le bâtiment aura un toit vert, où vous pourrez vous asseoir et recréer.

Je me vois enseigner ici avec amour, parce que l'école n'est plus sous la forme d'une usine, mais d'un lieu qui montre la relation de la socialisation avec les personnalités de différentes personnes. J'enseignais dans un environnement propre, calme et sain pour le cerveau et l'environnement. J'enseignerais le moderne, j'aurais des cours avec des étudiants où ils auront le droit à la liberté d'expression, nous débattons et nous apprenons les uns les autres.

Gânduri la final de liceu... Succesul eșecului sau eșecul succesului...

Profesor Paula-Livia Vorniceanu, dirigintă a clasei a XII-a D1

Ne aflăm cu toții, deopotrivă elevi și profesori, într-un punct pe axa timpului în care ne-am reunit pentru a încheia o etapă, cea a celor 12 ani de școală. Este un moment decisiv în dezvoltarea fiecăruia dintre tinerii în față cărora viitorul se așterne, cu îndemnuri de a păși înainte, pe drumul vieții.

Nu știe nimeni cum vor prinde contur visurile noastre, care ne dau sens și care ne motivează mereu să acționăm, nu știm cum să pășim: cu prudență, cu încredere, cu curiozitate pentru tot ce va veni nou?... Este o vorbă din popor: *dacă ar ști omul ce-a păți, dinainte s-ar feri...* Dar nu știm niciodată. Ce știm cu toții este că ne dorim succes, ne dorim cât mai ușor să ne fie parcursul, ne dorim șansă, noroc, însă nu toți avem aceste privilegii... Ce nu știm cu toții este faptul că succesul nu este un drum lin, nelipsit de piedici și obstacole, de momente de descurajare și cumpănă, de renunțări la sine, de eforturi însutite invizibile... Ei bine, toate acestea nu sunt decât acele probe inițiatice care cizează eroul, maestrul, care transformă tânărul absolvent în adultul autonom, angajat în propria aventură a cunoașterii de sine și a lumii, în propria cucerire a visurilor sale supreme, indiferent care ar fi acestea. Astfel aflăm că eșecurile sunt o condiție inerentă a succeselor semnificative pe care dorim să le obținem în planurile noastre. Din acest motiv

este importantă percepția noastră asupra evenimentelor, obstacolelor pe care le întâmpinăm. Prin modul în care noi vedem și înțelegem ce se întâmplă în jurul nostru și ceea ce decidem că semnifică aceste evenimente, putem să ne modelăm atitudinea noastră față de exterior, pentru că aceasta poate fi sursa noastră de putere sau de slăbiciune. Viktor Frankl, prizonier în trei lagăre de concentrare, autor al cărții „Omul în căutarea sensului vieții”, ne dezvăluie una din revelațiile sale de putere: forțele care acționează în afara controlului tău îți pot lua tot în afara unui singur lucru – maniera în care vei reacționa la ce ți se întâmplă. Perspectiva este tot ce contează. Acțiunea este în egală măsură parte a disciplinei unui învingător. Acțiunea ține foarte mult de curaj, perseverență și creativitate. Prin muncă și cultivarea voinței, putem chiar, într-o zi, *să găsim și acul în carul cu fân...*, căci viața îi ajută pe cei îndrăzneți și îi favorizează pe cei curajoși, așa cum ne relevă filosofii antichității.

Trebuie să fim pregătiți pentru adversități și furtuni, trebuie să învățăm arta consensului și a practicării bunei-dispoziții chiar și în momentele dificile, trebuie să fim dispuși să o luăm de fiecare dată de la capăt.

Per aspera ad astra...

„Nu da înapoi! A cutezătorilor e lumea!”

„Nu da înapoi! A cutezătorilor e lumea!”

Am ales să încep cu un îndemn preluat dintr-o carte pe care am citit-o anul acesta și care a rămas foarte apropiată sufletului meu. Aceste două exclamații mi se par reprezentative pentru noi, tinerii aflați la final de liceu, pregătiți să pășească pe drumul sinuos al vieții de adult.

Gabriel Liiceanu spunea într-una dintre cărțile sale că „rareori pornim la drum cu o schiță privitoare la felul în care am vrea să ne arate viața ca întreg.” Deci, trăim cu toții sub bolta neprevăzutului, ghidându-ne după busola instinctului. Și, într-adevăr, în clasa a VIII-a nu aveam o „hartă” a ceea ce se numea viitorul meu. Am ales *filologia* neapărat pentru a fugi de matematică, ci mai degrabă pentru că mi-am dat seama de atracția pe care științele umaniste o manifestau asupra mea. Am ajuns, astfel, aici, elevă a acestui liceu, unde mi-am petrecut anii decisivi ai adolescenței, anii în care se șlefuește caracterul unei persoane. Timpul a zburat cu viteza gândului... Stau astăzi în fața voastră,

Ani care au trecut în zbor pe lângă noi...

Bună ziua și bine v-am găsit! Iată-ne ajunși la capătul unui drum ce a fost presărat cu zâmbete, lacrimi, bucurii, dar și cu supărări.

Acest curs festiv marchează finalul anilor de liceu, ani care au trecut în zbor pe lângă noi și parcă acum trăiesc emoția primei zile de școală când am pășit temătoare în clasă, dar și dornică să îmi cunosc colegii și profesorii.

Deși suntem cu toții bucuroși de terminarea acestei etape din viața noastră, zâmbetele ne trădează emoțiile ascunse în

Iuliana Moraru, absolventă a clasei a XII-a D1

colegi, profesori, părinți, și nu îmi vine să cred acest fapt. Nu-mi vine a crede că am ajuns și noi în acest moment în care ne „costumăm” în robe și ne luăm „La revedere!” de la viața de liceeni. În această etapă am reușit să cobor adânc înăuntrul meu și să mă retușez, astfel încât să ajung ceea ce sunt acum.

Tot Gabriel Liiceanu scria într-o carte că „avem în noi un tezaur, fără să avem conștiința proporțiilor lui și, cu atât mai puțin, inventarul comorilor lui”. Ei bine, sunt cu totul de acord, însă aș mai adăuga că profesorii au jucat un rol deosebit de important în descoperirea acelu „tezaur” ce sălășluiește în noi. Totodată, ei au fost cei care ne-au ajutat să valorificăm luminile sufletelor noastre și aș dori să le mulțumesc pentru aceasta.

Nedorind să mă lungesc prea mult, îmi închei aici discursul, cu speranța că vom avea cu toții succes în urmarea drumului ales. Așadar, să pășim pe calea vieții ce ne stă înaintea, dar, așa cum spune un prea-cunoscut dicton latin, *să ne grăbim încet!*

Diana Olaru, absolventă a clasei a XII-a D1

Stimați profesori, dragi părinți și absolvenți,

suflet, deoarece ne vor lipsi aceste vremuri, chiar și trezitul dimineța, ce era un chin pentru mulți dintre noi, chiar și pentru mine.

Acești patru ani petrecuți în acest liceu ne-au format pe noi ca oamenii ce suntem azi, am acumulat un bagaj de cunoștințe pe care îl vom lua cu noi pe oricare drum ne va purta viața pe fiecare.

Doamna dirigintă, deși timpul a fost scurt, v-am simțit dedicarea și implicarea în colectivul nostru, ați încercat să fiți acolo și ați

reprezentat un sprijin-cheie pentru noi pe tot parcursul acestui an. Îmi pare rău că timpul a fost atât de puțin și nu am putut înflori relația noastră de diriginte-elevi, mi-ar fi plăcut să vă fi cunoscut din clasa a IX-a, iar amintirile împreună să fi fost cât mai multe. Vă doresc multă putere și răbdare în tot ceea ce faceți și să îndrumați la fel de bine și generațiile următoare. Sunteți un model pentru foarte mulți dintre noi și un exemplu de dirigintă preocupată de situația fiecăruia, de aceea când ați putut să ne ajutați, ați făcut-o. În cazul în care v-am supărat vrem să ne cerem iertare, iar peste ani și ani să povestim cu nostalgie despre anul petrecut împreună.

Domnilor directori, aș vrea să vă mulțumesc pentru dedicarea cu care conduceți această școală și pentru modul în care manifestați interes pentru fiecare elev din acest liceu. Domnul director ne-a sprijinit mereu în cadrul proiectelor școlii, iar cu ajutorul dumnealui am putut organiza un bal al bobocilor minunat.

Domnilor profesori, dumneavoastră ați fost cei care ați lăsat în sufletele noastre o amprentă veșnică. Ne-ați călăuzit și îndrumat către mai bine, ne-ați împins la potențialul nostru maxim și împreună cu dumneavoastră am trecut prin diferite stări și experiențe ce ne-au adus astăzi aici. Nu vom uita niciodată acele emoții când deschideți catalogul pentru o ascultare, când aveam de dat o lucrare sau de prezentat un proiect.

Vă suntem recunoscători pentru toate sfaturile și ajutorul, anul acesta am avut parte de mai multă înțelegere din partea multor profesori, având în vedere examenul ce urmează. Sperăm să vă facem mândri cu notele noastre, să puteți spune cu zâmbetul pe buze că am fost elevii dumneavoastră.

Ne-ați corectat când am greșit, ne-ați lăudat și certat fiecare la momentul oportun și vreau să vă spun că vă voi ține minte pe fiecare și nu vă voi uita niciodată și sper să ne vedem cu bine și peste 10 ani.

Îmi întorc acum privirea către părinți, dumneavoastră sunteți și veți fi principalul stâlp de susținere emoțională pentru mulți dintre noi. Ne-ați purtat prin școală, ați făcut sacrificii pentru noi și ați avut o enormă contribuție la formarea noastră în adultul care este fiecare din noi azi, oameni pregătiți să pornească pe alt drum către un nou început.

Aș vrea să le mulțumesc pe această cale și părinților mei care au făcut totul pentru mine și m-au sprijinit necondiționat pe tot parcursul acestor patru ani.

Astăzi ne vom lua rămas bun de la această perioadă în care vă puteați numi copilul „licean” și mă uit acum la noi și nu pot înțelege unde au dispărut acei boboci de clasa a IX-a și când au fost înlocuiți cu acești tineri absolvenți.

Nu în ultimul rând, mă voi adresa colegilor mei și vreau să vă spun că îmi va fi dor de fiecare în parte. Schimbatul constant de diriginți a reprezentat un obstacol în unirea noastră drept un colectiv, dar cred că ne-am descurcat destul de bine și am legat prietenii care sper că vor dura o viață. Jumătate din fiecare zi a acestor patru ani ne-am petrecut-o împreună, cu bune și cu rele, am învățat să ne respectăm și să ne acceptăm unul pe altul pentru ceea ce suntem.

Îmi voi aminti cu drag de voi, de Liceul Teoretic „Ion Neculce” de pe ale cărui porți vom păși astăzi pentru ultima oară, iar, dacă aș putea aș opri timpul în loc pentru a retrăi la nesfârșit acest moment emoționant, aș face-o fără ezitare... Vom rămâne bogați în amintiri și etern recunoscători pentru tot ce am trăit aici pentru că suntem conștienți de faptul că nu ne mai întâlnim cu anii de liceu niciodată.

Vă mulțumesc tuturor pentru atenția acordată și faptul că v-ați rupt puțin din timpul vostru pentru a fi astăzi alături de noi!

Note mari la examene, dragi colegi, vă puuuppp!!! Mulțumesc!!!

Să vă faceți din viețile voastre povești frumoase

Profesor Mihaela Popovici, dirigintă a clasei a XII-a F

Dragii mei absolvenți,

Dacă în urmă cu 4 ani v-ați așezat în bănci, sfioși, curioși, unii chiar neastâmpărați, astăzi plecați mai inteligenți, rafinați, maturi.

Luați cu voi poate o voce a unui profesor, poate o glumă, poate un vers dintr-o poezie și, de ce nu, chiar o formulă de chimie

și le veți duce cu voi peste timp. Acestea vor fi amintirile voastre.

Să vă faceți din viețile voastre povești frumoase și, oricât ar fi viața de complicată, să găsiți în voi puterea să iertați, să zâmbiți și să iubiți!

Impresii, gânduri, sentimente...

*Cătălin Budeanu, absolvent al clasei a XII-a C
Șef de promoție 2017-2021*

Pentru fiecare adolescent liceul este cea mai frumoasă trăire pe care o poate avea. Fiecare dintre noi rămâne cu amintiri din liceu o viață întreagă, unii, pe lângă aceste amintiri, mai rămân cu prieteni și chiar cu persoana iubită, pe viață. În liceu intri copil și când termini ești matur, încep responsabilitățile, începi o nouă etapă a vieții în care trebuie să știi ce faci pe viitor, în care trebuie să lupți pentru a-ți îndeplini visele și în care trebuie să înveți să devii om.

Îmi amintesc cu drag cum am intrat în clasa a IX-a, un copil timid care știa că se îndreaptă spre maturitate, dar nu o conștientiza pe deplin, eram dornic de a intra într-o nouă etapă a vieții în care totul era nou.

Astăzi, la finalul celor 4 ani de liceu, mă uit în urmă și văd cât de repede a trecut timpul, cât de repede m-am maturizat și cum am evoluat. Dacă în clasa a IX-a eram doar un copil care se gândea doar la liceu și la prieteni, astăzi mă gândesc la viitor, la o facultate, la un loc de muncă, cu principii de viață și cu o mentalitate cât se poate de matură.

În anii de liceu am simțit cu adevărat și la maximă intensitate emoția, nerăbdarea și adevărata distracție. Emoția o simțeam cel

mai intens atunci când profesorul deschidea catalogul și trebuia să evalueze un elev la oral, iar replica cea mai uzuală a fiecărui profesor era „Să vedem la cine se deschide catalogul”... Aceste vorbe mă făceau să am emoții mari și inima să îmi plece din loc. Nerăbdarea se îmbina cu emoția pentru că erau momente când abia așteptai să ajungi la școală pentru a-ți revedea colegii și pentru a face alte activități extracurriculare, nerăbdarea era prezentă și atunci când așteptai să vină testele de la profesori. Adevărata distracție era în pauze când puteai face aproape ce voiai, râdeai cu colegii, te jucai, învățai pentru oră, unul se certa, altul iubea, unii se zbenguiau, alții erau liniștiți și uite așa ne petreceam pauzele în liceu.

Privesc în urmă și realizez că toate aceste sentimente din liceu s-au dus, au rămas doar o amintire plăcută despre care o să avem ce povesti și copiilor noștri și pentru aceste minunate amintiri aș vrea să îi mulțumesc colectivului clasei a XII-a C – amintiri frumoase pe care le-am format în acești minunați ani și, nu în ultimul rând, vreau să îi mulțumesc doamnei diriginte Oana Pricop pentru că a fost alături de noi mereu și ne-a îndrumat pașii spre mai bine.

Cei mai frumoși ani

Se spune că cei mai frumoși ani din viața unui adolescent sunt petrecuți în liceu. Liceul sau, mai bine spus, locul unde mi-am format prietenii pe viață, unde ascultam cu plăcere lecțiile sau sfaturile profesorilor, unde am trăit emoții intense... am plâns, am râs, am trăit totul la maximum. În calitate de șefă de promoție, pot spune că am îmbinat utilul cu plăcutul, m-am distrat, dar am și învățat. Nu voi uita niciodată adevăratele lecții de viață pe care le-am primit de la profesori, nici orele în

*Andreea Sătă, absolventă a clasei a XII-a D2
Șefă de promoție 2017-2021*

șir de râsete cu colegii, și, în același timp, prietenii mei. Pe parcursul acestor patru ani, m-am implicat în proiecte, care m-au făcut să iubesc liceul acesta și oamenii din el mult mai mult. Sunt conștientă că trecerea timpului este ireversibilă, dar știu că au rămas amintiri frumoase care se vor păstra mereu în inima mea. Dacă ar fi să ofer un sfat elevilor mai mici decât mine, le-aș spune atât: „Profitați de liceu, distrați-vă, faceți-vă prieteni și respectați-vă profesorii!”.

Cuvinte din suflet...

Octavia-Ștefania Stoleriu, absolventă a clasei a XII-a D1

Stimate prezidiu, stimați părinți, dragi colegi,

Este plăcerea mea să stau astăzi în fața dvs. și să vă adresez câteva cuvinte. Nu or fi cele mai elevate rânduri pe care le-am scris vreodată, dar vin din suflet și cred că sunt potrivite pentru nemaipomenita clasă din care am făcut parte.

M-am gândit de multe ori la acest moment, la această ultimă zi din anii de liceu, alături de colegi și de profesori, și de fiecare dată m-au cuprins sentimente de nostalgie și tristețe gândindu-mă că nu-i voi mai vedea după absolvire. Astăzi, însă, sunt bucuroasă că am ocazia să vă mai văd încă o dată.

Se spune că liceul este cea mai frumoasă perioadă din viața unui om. Acum pot înțelege de ce, fiindcă, pe lângă munca depusă pentru a obține rezultatele școlare dorite, am legat prietenii adevărate și am creat amintiri de neuitat. Îmi voi aduce mereu aminte cu drag de clipele frumoase petrecute alături de voi. Știu că nu am fost o clasă perfectă, dar am avut calitățile noastre. De la zilele în care ne îmbrăcam toți la fel până la cele în care ne adunam și luam masa împreună, am împărtășit clipe minunate pe care le voi prețui multă vreme.

Cât despre dragii noștri profesori, nu voi uita de poveștile pe care ni le-ați spus, dar

nici de ocarele binemeritate pe care ni le adresați uneori. Toate acestea au jucat un rol important în formarea noastră. Fiecare dintre dumneavoastră a avut un impact asupra formării absolvenților ce sunt astăzi aici și vă suntem profund recunoscători.

Se pot întâmpla multe în patru ani. Mai multe decât mi-aș putea închipui. Consider că eram cu totul altă persoană când am venit aici, căci am avut multe de învățat între timp. Am descoperit noi valori de care nu mă voi lipsi de acum înainte. Am învățat ce este prietenia adevărată, cum să fii sincer atât cu cei din jur, cât și cu tine însuși. Am învățat că trebuie să profit de orice moment și să trăiesc la maxim toate sentimentele care mă cuprind.

Am ajuns cu bine la sfârșitul acestor patru ani. Dragi profesori, sper că și alți elevi vor avea ocazia de a învăța de la dumneavoastră așa cum am făcut-o noi, căci ce exemplu mai bun poți avea decât un dascăl? Am reușit să trecem prin toate și aș vrea să vă felicit, dragi colegi. De acum încolo fiecare va merge pe drumul lui și nu vă pot ura decât mult succes! S-ar putea să fi terminat școala, dar nu uitați că educația voastră continuă...

Schimbare...

Liceul este una dintre cele mai importante și frumoase etape ale vieții, dacă ar fi să caracterizez acești patru ani într-un singur cuvânt, cred că cel mai potrivit este cel de „schimbare”. De la începuturi, unde cred că fiecare a pășit cu o speranță în suflet, dar, totuși, cu un pas în spate, din cauza fricii, frica de a nu deranja, de a nu ieși în evidență sau de a nu fi văzut o piață rea, cel puțin în cazul meu, de când mă știu am fost un copil mai ascuns, detașată de orice activitate sau ceva ce mă putea expune mai mult decât îmi doream, probabil de aceea consider că schimbarea caracterizează cel mai bine totul.

De la fetița căreia îi era mereu frică de a se arăta sau de a crede în ceva mai mareț, am ajuns această persoană încrezătoare și dornică să-și depășească toate limitele...

Iubesc liceul, acești patru ani nu au însemnat doar carte, au însemnat iubire, dorință, curaj, speranță, lecții de viață și, nu în ultimul rând, familie, faptul că pleci de aici cu o nouă familie în suflet, unde au fost împărtășite clipe frumoase și mai puțin frumoase, lacrimi, note mici, zâmbete, priviri, sprijin, supărări, dar și

Liceu... cimitir al tinereții mele!

Liceu... cimitir al tinereții mele! - cum ar spune George Bacovia...

Liceul pentru mine a reprezentat locul în care am copilărit, dar și în care m-am maturizat. Adevărul este că am crescut într-un mediu în care am putut să mă dezvolt pe toate planurile. Am avut ocazia să cunosc fel și fel de persoane, să comunic, să mă implic în proiecte minunate organizate de oameni creativi și plini de viață, să mă cuprindă emoția când eram scoasă la tablă în fața unor străini care acum au devenit a doua mea familie, iar gândul că aceasta va fi ultima dată când voi avea șansa de a mă apropia cu adevărat de un colectiv mă face să-mi fie deja dor de dragul meu liceu. Liceul m-a maturizat, mi-a deschis ochii și mi-a dat încredere că voi ajunge departe atât timp cât muncesc pentru ceea ce vreau cu adevărat. Mă simt foarte norocoasă că am apucat să asist la orele unor profesori foarte buni, care m-au format și m-au învățat că toți putem și suntem

Mădălina Damian, absolventa clasei a XII-a C

foarte multă iubire, o familie care îți mărește inima, cel puțin a mea dă deja pe afară, fiindcă au trecut patru ani ca o săptămână...

Privesc în spate și nu aș putea niciodată explica prin cuvinte toate emoțiile care mă încercă, am avut parte de atât de mult bine, încât nici poveștile domnului profesor Traian nu sunt așa de multe la câte mulțumiri simt eu să dăruiesc, de la profesorii care m-au ridicat sufletește, până la cei ce m-au ridicat moral, care mi-au dăruit încredere, speranță, bunătate și multe sfaturi ce au contat atât de mult în formarea mea.

Și colegilor mei le sunt recunoscătoare, pentru prietenii deja strâns legate, sfaturi, îmbrățișări calde și multe, multe zâmbete, dar cele mai multe mulțumiri îi sunt datorate doamnei diriginte fiindcă a fost o a doua mamă minunată.

Cuvintele sunt multe, dar niciunul destul de puternic. Nu sunt genul formal, am spus ce am simțit și cum am simțit, așa că sper ca toți elevii care sunt și care vor mai veni să facă ce simt și cum simt, să scape de frică și să se bucure la maxim de tot.

Roxana Florea, absolventă a clasei a XII-a D2

capabili să ne urmăm visurile și să țintim cât mai sus, că nimeni nu este limitat și că singurul obstacol suntem noi. De asemenea, poziția de șef de clasă mi-a adus o responsabilitate cu care m-am familiarizat și pot spune că îmi va fi foarte benefică pe viitor. Apreciez foarte mult generația cu care am crescut și pe cei care au fost înaintea mea, apreciez că am putut să simt cu adevărat cum este să fii licean, cum este să simți frica și emoția înainte de a da un test, cum este să plângi de bucurie că ai reușit, să treci peste cele mai stresante ascultări, cum este să te simți copil, adult și liber, toate în același loc.

Mulțumesc, drag liceu! Mulțumesc pentru acești ani minunați și pentru marele bagaj cu amintiri, cu peripeții, prietenii și momente de neuitat.

Lecții care mă pot ajuta în viitor...

În urma anilor de liceu petrecuți în cadrul Liceului Teoretic „Ion Neculce” am avut deosebită plăcere să cunosc atât profesori care, pe lângă materia predată într-un mod ușor de înțeles, au încercat să comunice cu elevii, să ofere lecții pe care nu le înveți decât trecând prin viață, în speranța ca noi să le asimilăm și să nu greșim în același mod. Liceul, din experiența mea personală, nu a reprezentat doar învățatul materiei pentru note mari, ci a reprezentat și un loc unde mi-am îmbunătățit abilitățile sociale, prin discuțiile purtate cu profesori și colegi pe anumite teme referitoare la materia respectivă și evenimente care au uimit sau simple

Alexandru-Ioan Andrieș, absolvent al clasei a XII-a E

curiozități. Desigur, liceul nu a reprezentat doar o serie continuă de discuții serioase, a fost presărat cu anecdote și glume în anumite momente care au făcut ca timpul pe băncile școlii să treacă rapid.

În concluzie, experiența acumulată este una plăcută, ajutându-mă să mă dezvolt ca persoană, am putut asimila atât informații predate, cât și lecții care mă pot ajuta pe viitor. Liceul reprezintă o perioadă crucială pentru dezvoltarea fiecărui elev și această perioadă trece foarte repede, eu nu am realizat cât de rapid au trecut anii și multitudinea de amintiri pe care le-am făcut.

Vâslind la aceeași barcă, am ajuns cu bine la țârm...

Profesor Laurența Doca, dirigintă a clasei a VIII-a

Dragilor,

Iacătă-vă proaspăt absolvenți de gimnaziu – cu greu, cu multe sușuri și coborâșuri. Ați fost o promoție cu sare și piper – cum se spune – dar mai ales cu piper; ați reușit să îmi ocupați timpul în cei 4 ani în cea mai mare măsură, nu m-am plictisit, ați fost mereu o provocare.

Pot să vă asemăn cu un partid politic – pentru că tot au fost alegeri în cei 4 ani și ați avut opinii la acel moment – ați intrat toți la clasa a V-a, ați mai venit pe parcurs (pe principiul *intră cine vrea, rămâne cine poate*) și... jocuri interne... cine urcă în ierarhie, cine este cel mai popular, cine este cel mai muncitor? Unii *au dat din coate*, alții au muncit din greu, unii v-ați lamentat... Iar eu am fost alături de voi pentru a vă impulsiona să munciți pentru locul spre care tindeți, să arătați că sunteți mai buni decât ai voștri colegi de generație... Și să știți un lucru: pe lângă note, absențe, pedepse, un profesor, un diriginte, pune și suflet, lucrează cu inima.

Dragii mei, drumul cunoașterii, al studiului este aiudoma aceluia al unui copil care învață să meargă – nu se poate fără lacrimi și eforturi, există riscul de a cădea, de a nelovi, de a suferi. De aceea, am fost lângă voi, pentru a vă încuraja, pentru a vă ajuta să vă ridicați, să munciți mai mult. Sper să vă mobilizați, să faceți o impresie bună la examenul ce urmează, așadar multă baftă, noroc, atenție și seriozitate.

De altfel, mulțumesc colegilor mei care au vâslit din greu la aceeași barcă pentru a nu eșua... și care, zic eu, a ajuns bine la țârm.

Mulțumesc și părinților pentru ajutorul acordat până acum și țin să le reamintesc că, din meseria de părinte, nu se ia concediu și nici nu se iese la pensie...

Așadar, multă sănătate, căci în zilele acestea este cea mai de preț! Putere de muncă și, înmiiit, satisfacții tuturor!

O viață nouă ne așteaptă...

Colectivul clasei a VIII-a

Ne aflăm în fața unui moment de sfârșit, dar și de un nou început, un moment în care noi porți ni se deschid, în care o viață nouă ne așteaptă. Este punctul final a patru ani de gimnaziu, a patru ani de cunoaștere.

Când am pășit pragul acestei școli, în fața noastră se deschidea un drum frumos, pe care l-am parcurs cu încredere, îndrăzneală și chiar timiditate, uneori. Dar am avut șansa să descoperim în cadrele didactice niște prieteni și oameni de nădejdie.

Știm că nu v-am ascultat întotdeauna, ba chiar uneori v-am și supărat, dar dumneavoastră ați avut răbdare cu noi și ați

Stimată doamnă dirigintă,

Iată cum am ajuns la finalul celor patru ani de gimnaziu... Patru ani în care ne-ați călăuzit pașii spre ceea ce suntem astăzi.

De-a lungul acestui drum, dumneavoastră ați reprezentat liantul colectivului nostru, asemenea unui far în mijlocul valurilor agitate, ale unei mări misterioase.

Ne amintim și acum cu drag momentele frumoase, cum ar fi mini-excursia din clasa a V-a de la Iași, când am simțit pentru prim dată bucuria de a face parte din acest grup.

Totodată, un loc special în sufletele noastre va fi ocupat de amintirile create în excursia de la Brașov din clasa a VI-a. Grija și înțelegerea dumneavoastră au făcut ca acele momente să fie de neuitat.

În clasa a VII-a, pandemia ne-a separat. Cu toate acestea ați avut puterea de a ne ghida și de a încerca să ne reuniți.

În acest ultim an, pandemia de coronavirus ne-a găsit digitalizat în fața

știut să ne luați pe fiecare exact așa cum suntem. Am crescut, am muncit, am greșit, dar din greșeli am învățat cu toții. Dumneavoastră ați fost cei care ne-ați ajutat să ne formăm astfel niște caractere puternice, capabile să înfrunte viața adevărată.

Ne-ar plăcea să credem, atunci când ne priviți, că sunteți mândri de noi și că reprezentăm, într-o bună măsură, rodul muncii dumneavoastră. Sperăm că nu vă vom dezamăgi, ci vom urma drumul ce ni l-ați deschis. Vom ajunge oameni de cinste cu care să vă mândriți.

examenului. Din acest motiv, ați insistat în pregătirea noastră cât mai temeinică. Pentru aceasta, vă mulțumim din suflet.

De-a lungul acestei etape a vieții, amprenta dumneavoastră a căzut asupra personalității noastre, la fel cum cade tangența pe diametrul cercului în punctul de tangență. Așadar, vă suntem recunoscători pentru că ne-ați învățat să credem în noi, să zburăm fără aripi, să apreciem tot ce avem și ne înconjoară!

Nu din cele din urmă, am dori să mulțumim profesorilor care ne-au îndrumat mereu spre calea cea bună, precum și domnilor directori, întregului personal al școlii și părinților noștri minunați.

Cu respect și recunoștință pentru tot efortul depus pentru noi, putem spune că suntem gata pentru noul drum plin de neprevăzut ce ne așteaptă și pentru care cu devotament ne-ați pregătit zi de zi în toți acești ani.

Percepția elevilor privind integrarea copiilor cu cerințe educative speciale

Consilier școlar Ramona-Elena Fordea

Prima parte a articolului urmărește delimitarea și clarificarea terminologică, să lămurească ce este integrarea și ce modele ale educației integrate se cunosc; iar a doua parte prezintă studiul realizat în rândul elevilor liceului și interpretarea rezultatelor.

Cerințe/nevoi educative speciale (CES) se referă la cerințele în plan educativ ale unor categorii de elevi, cerințe datorate unor disfuncții de natură intelectuală, senzorială, psihomotrice, fiziologică sau a unor condiții psihoafective, socioeconomice sau de altă natură (cum ar fi absența mediului familial, condiții de viață precare etc). Toate acestea plasează elevul într-o stare de dificultate în raport cu ceilalți din jur, stare care nu-i permite o valorificare în condiții normale a potențialului intelectual și aptitudinal de care acesta dispune (Gherguț A., p.270).

Cerințele educaționale speciale reprezintă necesități educaționale suplimentare, complementare obiectivelor generale ale educației, adaptate particularităților individuale și celor caracteristice unei anumite deficiențe/afectări sau dizabilități sau tulburări/dificultăți de învățare, precum și o asistență complexă (medicală, socială, educațională etc.). Asistența complexă fără necesități educaționale suplimentare nu definește CES (Ordin 1985/2016).

Se impune necesar a lămuri ce este integrarea și ce presupune ea în materie de servicii suplimentare, restructurări ca formă de activitate, adaptare și ajustare, modificări ale actului educativ, pregătirea personalului didactic, pregătiri ce trebuie asigurate de școala integratoare:

- a educa acei copii cu cerințe speciale în școli obișnuite alături de ceilalți copii normali;
- a asigura servicii de specialitate (recuperare: logopezi, kinetoterapeuți, terapie educațională, consiliere școlară, asistență medicală și socială etc.) în școala respectivă și colaborarea cu profesioniști care interacționează cu copiii cu dizabilități;
- a acorda sprijinul necesar personalului didactic și managerilor școlii în procesul de proiectare și aplicare a programelor de integrare (trainingul, perfecționarea personalului didactic);
- a permite accesul efectiv al copiilor cu cerințe speciale la programul și resursele școlii obișnuite (biblioteca, terenuri de sport etc.);
- a încuraja relațiile de prietenie și comunicarea între toți copiii din clasă/școală (sensibilizarea cadrelor didactice, a elevilor, a părinților copiilor);
- a educa și ajuta toți copiii pentru înțelegerea și acceptarea diferențelor dintre ei;
- a ține cont de problemele și opiniile părinților, încurajându-i să se implice în viața școlii;
- a asigura programe de sprijin individualizate pentru copiii cu cerințe speciale (profesor itinerant și de sprijin);
- a accepta schimbări în organizarea și dezvoltarea activităților instructiv-educative din școală (curriculum diferențiat/curriculum adaptat).

Concluzionând cele enumerate mai sus, putem extrage și ce reprezintă școala incluzivă, și anume: este denumirea instituției școlare din învățământul public de masă unde au acces toți copiii unei comunități, în care sunt integrați copii cu cerințe speciale în educație.

Se cunosc și se aplică următoarele modele și forme de realizare a educației integrate:

- a) modelul cooperării școlii obișnuite cu școala specială (școala obișnuită coordonează procesul integrării și stabilește un parteneriat activ între cadrele didactice din cele două școli);
- b) modelul bazat pe organizarea unei clase speciale în școala obișnuită (integrarea elevilor deficienți în școlile de masă unde să intre în relație cu elevii normali, facilitându-se o mai bună intercunoaștere și relaționare între cele două categorii de elevi);
- c) modelul bazat pe amenajarea în școala obișnuită a unui spațiu/a unei săli de instruire și resurse pentru copiii deficienți, integrați individual în clase obișnuite din școala respectivă (cu ajutorul profesorului de sprijin);

- d) modelul itinerant – integrarea într-o școală de masă a unui număr mic de copii deficienți, domiciliați la distanță mică de școală și sprijiniți de profesorul itinerant (specializat în munca la domiciliul copiilor);
- e) modelul comun (profesorul itinerant este responsabil de copiii deficienți dintr-un anumit areal).

Orice demers privind implementarea învățământului integrat în sistemul de învățământ actual trebuie să pornească de la o analiză la nivel macrosocial, cât și la nivel microsociale a problematicei respective, pentru a vedea dacă există semnale favorabile privind eficiența integrării.

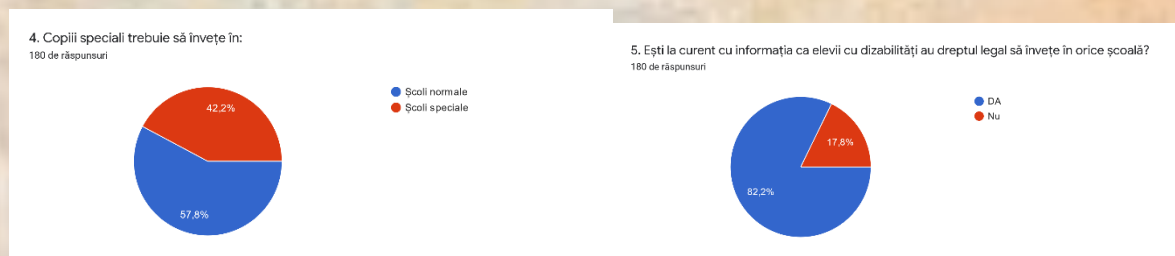
Studiul de față, prin aplicarea chestionarului unui număr de 180 de respondenți din rândul elevilor de liceu, a urmărit măsurarea percepției, la momentul actual, privind integrarea elevilor cu CES, în termenii disponibilității, atitudinii și ai toleranței.

Chestionarul cuprinde trei secțiuni: prima secțiune constituie partea de colectare date demografice despre respondenți; a doua secțiune analizează gradul de familiarizare cu termenul de CES și a contactului cu persoane cu dizabilități, a cunoașterii drepturilor lor; iar a treia secțiune măsoară atitudinile în rândul elevilor privind o eventuală relaționare cu colegii speciali.

Chestionarul a fost aplicat în rândul elevilor de la patru clase de gimnaziu (5,6% dintre respondenți, cu vârste cuprinse între 11 ani și 14 ani), mare parte a respondenților o reprezintă elevii de clasa a IX-a – cu un procent de 57,2; 28,3% dintre respondenți sunt elevii de clasa a X-a; 3,3% elevi sunt dintre clasele a XI-a; 5,6% au răspuns elevii din clasele a XII-a; deci majoritatea respondenților la chestionar având vârsta de 15 și 16 ani.

Analizând răspunsurile elevilor la întrebări, rezultă că ei au discutat într-o proporție mai mare cu părinții despre copiii speciali (70,6%) decât au făcut-o cu profesorii (34,4 %), acest lucru putând fi datorat faptului că 50% dintre elevi au declarat că au cunoștințe/rude cu CES în afara școlii.

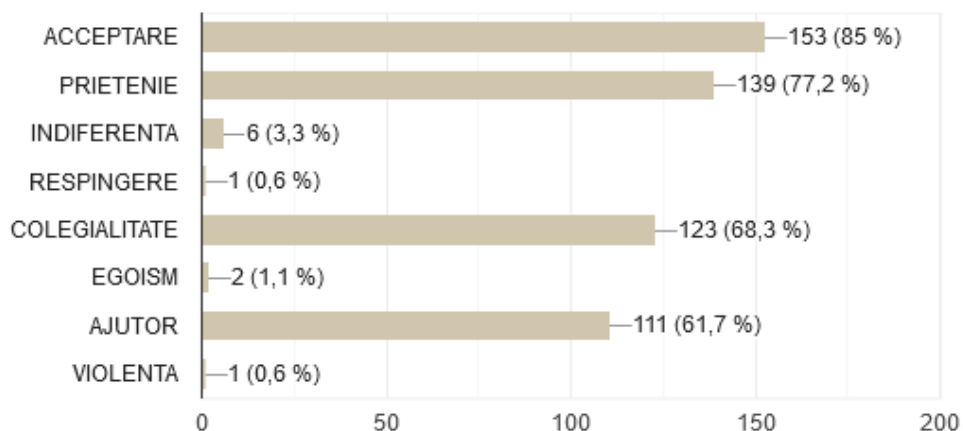
Elevii școlii sunt la curent cu informația că persoanele cu CES au dreptul legal să învețe în școlile normale, în proporție de 82,2%; un procent de 57,8 dintre elevi consideră că aceste persoane trebuie să învețe în școlile normale.

Subiecții respondenți au selectat ca cele mai importante atitudini pe care elevii ar trebui să le aibă față de colegii speciali, ca fiind: acceptarea (85%), prietenie (77,2%), colegialitatea (68,3%), ajutorul (61,7%), totuși, un mic procentaj de 5,6% dintre elevi au ales și atitudini precum indiferența, respingere, egoism și violența, ceea ce ar face necesar ca la orele de consiliere și orientare să fie prevăzută și o oră de discuții, pentru a se realiza o sensibilizare privind această temă și categorie de elevi.

6. Ce atitudini crezi că ar trebui să aibă elevii față de copiii speciali dacă ar fi integrați în școala / clasa ta? Bifează cel puțin două atitudini:

180 de răspunsuri

Dintre elevii chestionați, 70% nu ar fi deranjați, ba chiar consideră că ar fi plăcut ca un copil special să aibă șansa de a învăța în clasă cu ei (44,4%).

Copiii respondenți arată atitudini deschise și tolerante față de situația ipotetică la care au răspuns, situație în care, la liceul unde învață ei, ar învăța printre ei și elevi cu CES: 85% dintre ei ar ajuta un coleg special care e batjocorit de un alt coleg, ar fi interesați în realizarea unui proiect pentru școală împreună cu un coleg special (47,8%), majoritatea considerând că elevii speciali își pot face prieteni noi (80,6%) și îi consideră pe aceștia interesați de multe lucruri (51,7%).

Răspunsurile elevilor indică faptul că sunt conștienți de faptul că acești colegi speciali ar avea nevoie de mai mult sprijin și ajutor, că e necesară mai multă atenție din partea adulților (profesori, părinți).

Totuși, fiind vorba despre o situație ipotetică ce implică schimbări majore, urmate de implementarea multor măsuri manageriale de sprijin pentru profesori și elevi, să nu uităm a lua în calcul faptul că numărul total de respondenți de 180 de elevi, reprezintă părerea, atitudinea și percepția a 20,68% din totalul de elevi ai liceului, adică avem în medie părerea a 7,5 elevi per clasă.

Concluzii și îmbunătățiri viitoare: se recomandă a se analiza percepția și a celorlalte categorii: cea a profesorilor (ca responsabili ai actului educativ) și a părinților (ca reprezentanți ai comunității).

BIBLIOGRAFIE:

- GHERGUȚ, A., *Sinteze de psihopedagogie specială*, Editura Polirom, Iași, 2005.
- ORDIN Nr. 1985/1305/5805/2016 din 4 octombrie 2016 (privind aprobarea metodologiei pentru evaluarea și intervenția integrată în vederea încadrării copiilor cu dizabilități în grad de handicap, a orientării școlare și profesionale a copiilor cu cerințe educaționale speciale, precum și în vederea abilitării și reabilitării copiilor cu dizabilități și/sau cerințe educaționale speciale), EMITENT: MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE
- Chestionar „Attitudes of Students towards Peers with Disability in an Inclusive School in Nigeria”

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Alexandru-Ioan Andrieș, clasa a XII-a E
Alin Dimitrie Apostol, clasa a IX-a F
Ana Anghel, clasa a XI-a D
Ana-Maria Tun, clasa a XI-a E2
Andreea Sătă, clasa a XII-a D2
Andrei-Liviu Grosu, clasa a XI-a C
Beatrice Witowski, clasa a XII-a D2
Cătălin Budeanu, clasa a XII-a C
Cătălina-Elena Băitanu, clasa a XI-a E1
Cristina Văscănianu, clasa a XI-a D
Daniela Ungureanu, clasa a XI-a E1
Diana Olaru, clasa a XII-a D1
Gabriela Bucătaru, clasa a IX-a F
Georgiana Laura Stan, clasa a XI-a E2
Ionuț-Marian Bogonos, clasa a XI-a E2
Iosif Daniel Băcușcă, clasa a IX-a F
Iuliana Moraru, clasa a XII-a D1
Laura Georgiana Stan, clasa a XI-a E2
Mădălina Damian, clasa a XII-a C
Negru Anisia, clasa a XI-a E1
Octavia-Ștefania Stoleriu, clasa a XII-a D1
Paul Iulian Titianu, clasa a XI-a E1
Paula Diana Farmatu-Tărăpănel, clasa a IX-a F
Raluca Ciutea, clasa a VI-a

Roxana Florea, clasa a XII-a D2
Georgiana Laura Stan, clasa a XI-a E2
Teodora Malanca, clasa a X-a D2

Prof. Ana Vartanovici
Prof. Anca Roșu
Prof. Gabriela Popa
Prof. Ionela Mihăilescu
Prof. Larisa Fodor
Prof. Laura Grama
Prof. Laurența Doca
Prof. Marfa Parfimon
Prof. Mihaela Popovici
Prof. Paula-Livia Vorniceanu
Consilier școlar Ramona-Elena Fordea
Prof. Sorin Căileanu
Prof. Traian Vasile
Prof. Victorița Aneculi
Coordonator:
Director, prof. dr. Sergiu-Constantin Enea

Realizare coperti: Ovidiu-Augustin Nicoleanu

Ilustrare grafică coperti: Andrei-Liviu Grosu

Tehnoredactare și aranjare în pagină: prof. Marcel Irașoc

**„Avem în noi un tezaur,
fără să avem conștiința proporțiilor lui și,
cu atât mai puțin, inventarul comorilor lui.”
(Gabriel Liiceanu)**

**Liceul Teoretic „Ion Neculce” Târgu Frumos
Str. Cuza Vodă, nr. 65, Târgu Frumos, județul Iași, România, 705300
Telefon/Fax: 0332905922
E-mail: proiecteneculce@gmail.com
<http://liceulionneculce.ro>**

**ISSN 2602 – 1730
ISSN – L 2602 – 1730**